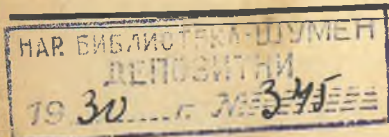

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

отъ 4 януарий до 29 мартъ 1930 г.

18 ¹⁰/₂₂

СТАРОЗАВЕТНИ

Пров. 1937 г.

ОПИТНОСТИ

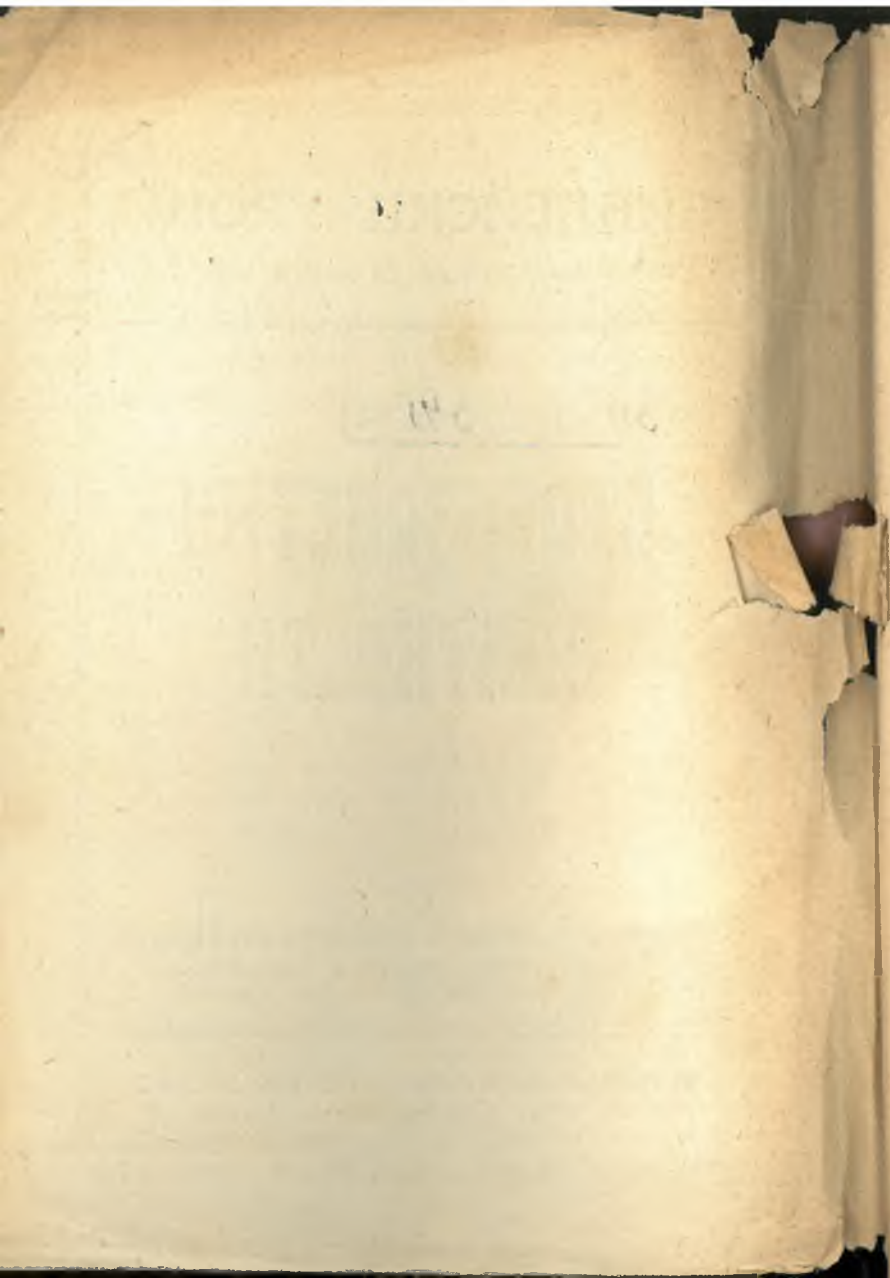
Б 4641

1930 г.

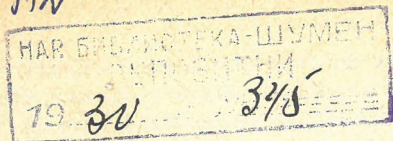
Кн. 1

Даритъ отъ 29 мартъ (13 сѣбота) сж опре-
дѣлени за Филипинитѣ и Манджурия.

ХРИСТИЯНСКО АДВЕНТНО ОБЩЕСТВО
Солунска 49 — София

735972

1 Урокъ — 4 януарий 1930 год.

Да почиташъ Божиитѣ служители — значи да почиташъ Господа.

Златенъ стихъ: Притчи 27:4.

Въведение: Този урокъ разглежда две събития отъ историята на Израилевитѣ чада: първо, грѣха на Аарона и Мариамъ въ несправедливо критикуване Мойсея, и второ, бунта на Корея и неговитѣ другари.

Мойсей бѣше най-търпеливиятъ човѣкъ, но при все това като водителъ на израиля често пѣти той биваше критикуванъ, укоряванъ и фалшиво обвиняванъ отъ тѣзи, които би трѣбвало да ценятъ неговата вѣрностъ и преданностъ къмъ заповѣдитѣ на тѣхния божественъ водителъ. Израилевиятъ народъ бѣ виновенъ предъ Бога, понеже критикуваше онзи, когото Богъ бѣше избралъ за видимъ глава на народа. Почестъта, давана на Божиитѣ представители, които уважаватъ и подчиняватъ живота си на Господното ръководство, е честь, давана не само на тѣхъ, но и на тѣхния Създателъ.

Урокътъ:

1. Когато израилянитѣ пѣтуваха къмъ Ханаанъ, каква неправда сториха Ааронъ и Мариамъ спрямо брата си Мойсея, водителя на народа? Числа 12:1. 2.

Забележка. — „Въ избирането на седемдесеттѣ старейшини Мариамъ и Ааронъ не бѣха допитани за съветъ. Това възбуди у тѣхъ завистъ противъ Мойсея. . . Отдавайки се на неблагодарностъ, Мариамъ намѣри причина да се оплаква за събития, които самъ Богъ бѣше наредилъ така. Женидбата на Мойсея не ѝ бѣше угодна. Че Мойсей взема

жена отъ друга нация вмѣсто жена измежду евреитѣ, бѣше обида за семейството и националната ѝ гордостъ. Сепфора бѣше третирана съ голѣмо презрение. Макаръ да бѣ наричана „етиопянка“, жената на Мойсея бѣше мадиамка и като такава — потомка на Авраама. Тя се различаваше отъ евреитѣ, понеже бѣше съ малко по-тъменъ цвѣтъ на кожата. Макаръ да не бѣше израилянка, Сепфора бѣше служителка на истинския Богъ. . .

„Когато Сепфора се събра отново съ съпруга си въ пустинята, тя видѣ, че работата на Мойсея бѣше по-голѣма отъ силитѣ му; тя съобщи това на Йетро, който предложи сръдство за облекчение. Това бѣше главната причина за умразата на Мариамъ къмъ Сепфора. Оскърбена отъ мнимото пренебрежение спрямо нея и Аарона, тя мислѣше, че Мойсеевата съпруга е причина за това, и че нейното влияние го е задържало да ги попита за съветъ, както другъ пжтъ.“ — „Patriarchs and Prophets“, стр. 382—384.

2. Какъ се описва Мойсеевиятъ темпераментъ?
Стихъ 3.

Забележка. — „Опитността, спечелена презъ годинитѣ на работа и очакване въ Мадиамъ, духътъ на смирение и дълготърпение, който се разви тамъ, го приготвиха да посрѣща съ търпение невѣрието и роптанието на народа, гордостъта и завистъта на тѣзи, които би трѣбвало да бждатъ негови непоколебими помощници.“ — Сжщо тамъ, стр. 384.

3. Какъвъ зовъ отъ Господа дойде внезапно къмъ Мойсея, Аарона и Мариамъ? Кжде ги посрещна Господъ? Стихове 4, 5.

4. Що каза Господъ на Аарона и Мариамъ? Какъ показа Господъ недоволството си отъ постъпката имъ спрямо Мойсея? Стихове 6—10.

Забележка. — „Това откриване на Божие неодобрение трѣбваше да бжде предупреждение за израиля, да премахне отъ себе си нарастващия духъ на неблагодарностъ и несъобразителностъ. . . Библията изрично учи да се па-

зимъ, да не хвърляме лекомислени обвинения противъ онѣзи, които Господь е призвалъ да действуватъ като негови пратеници. . . Онзи, който възлага на нѣкои хора тежката отговорностъ на водители и учители, ще ни държи отговорни за начина, по който се отнасяме къмъ тѣзи негови служители. Ние трѣбва да почитаме онѣзи, които Господь е почелъ. Сждбата, която постигна Мариамъ, трѣбва да бжде поука за всички, които се предаватъ на завистъ и роптаятъ противъ онѣзи, на които Богъ възлага бремето на своето дѣло.“ — Сжщо тамъ, стр. 385, 386.

5. Какво помоли Ааронъ Мойсея? Какво стори Мойсей? Колко време Мариамъ бѣ отстранена отъ лагера поради прегрѣшението си? Стихове 11—15.

6. Какво се докладва по-късно за дружината на Корея? Числа 16:1—3.

Забележка. — „Корей и съзаклятниците му бѣха мжже, благодетелствуващи съ специално откровение на Божиата сила и величие. Тѣ бѣха едни отъ онѣзи, които отидоха съ Мойсея на планината и гледаха божествената слава. Но отъ онова време насамъ у тѣхъ бѣше настънала промѣна. Отначало тѣ се отдаваха само на едно слабо искушение, съ течение на времето то ставаше по-силно, докато умовете имъ се напълно завладѣха отъ Сатана и тѣ се осмѣлиха да изразятъ своето недоволство на дѣло. Показвайки привидно голѣмъ интересъ за благополучието на народа, тѣ подшушнаха своето недоволство най-първомъ помежду си, а после между ръководящите мжже на израиля. Тѣхните пошепвания се приемаха съ такава готовностъ, че тѣ се осмѣлиха да отидатъ още по-далечъ, докато най-после действително почнаха да вѣрватъ, че сж ръководени отъ ревностъ за Господа.“ — Сжщо тамъ, стр. 396, 397.

7. Какъвъ планъ предложи Мойсей на бунтовническите водители, за да опредѣлятъ, кого бѣше опредѣлилъ Богъ за водителъ? Стихове 4—7.

Забележка. — „Изпитътъ трѣбваше да се отложи за следующия день, за да иматъ всички достатъчно време

за обмисляне. . . Законътъ казваше изрично, че само онѣзи, които сж отредени за светата длѣжностъ, трѣбваше да служатъ въ светилището.“ — Сжщо тамъ, стр. 398

8. Какъвъ упрѣкъ направи Мойсей на Корея и Левиевитѣ синове? Стихове 8—11.

9. Когато Мойсей повика Датана и Авирона, какъвъ дързъкъ отговоръ му дадоха тѣ? Какъ въздействува този отговоръ на Мойсея? Какво каза той на Господа? Стихове 12—15.

Забележка. — „Датанъ и Авиронъ не бѣха заели такова дръзко становище, както Корея, и Мойсей, надѣвайки се, че може би тѣ сж вмъкнати въ съзаклятието, безъ да сж толкова виновни, ги повика да се явятъ предъ него, за да чуе оплакванията имъ. Но тѣ не искаха да се явятъ и дръзко отказаха да признаятъ авторитета му . . Тѣ изказаха съвсемъ сжшитѣ думи, съ които Богъ имъ бѣше описалъ обещаното наследство презъ време на робството. Тѣ обвиняваха Мойсея, че твърдѣлъ, че действува подъ Божие ръководство, само за да издигне своя авторитетъ, и обявиха, че нѣма да се оставятъ вече да бждатъ водени като слѣпци ту къмъ Ханаанъ, ту обратно въ пустинята. Така Мойсей, който бѣше като нѣженъ баща и търпеливъ пастирь, бѣше представенъ въ най-черния образъ на единъ тиранинъ и властелинъ. За това, че поради собственитѣ си грѣхове тѣ бѣха изключени отъ Ханаанъ, тѣ обвиниха Мойсея.

10. При разпита на другата сутринъ колко души се събраха противъ Мойсея и Аарона? Стихове 18. 19.

11. Какво заповѣда Богъ на Мойсея и Аарона? За какво се молѣха тѣ? Стихове 20—22.

12. При Божията заповѣдъ какво казаха Мойсей и Ааронъ на народа да сторятъ? Когато събра нието отстѣпи, какви думи изказа Мойсей? Стихове 23—30.

13. Какво наказание врѣхлетѣ Корея, съзаклят-

ниците и семействата имъ? Що се случи съ 250-тѣ мъже, които принесоха тамяна? Стихове 31—35.

14. Какво се направи съ меднитѣ кадилници, съ които 250-тѣ мъже се осмѣлиха да принесатъ тамянь? За каква целъ трѣбваше да служи това покриване на олтара? Стихове 36—40.

15. Какво стори събранието на следующия день? Какво каза Господъ на Мойсея? Стихове 41—45.

Забележка. — „Едва ли може нѣкой да хвърли по-голѣмъ позоръ на Бога, отколкото като мрази и отхвърля инструментитѣ, които Той употребява за неговото спасение. Израилтянитѣ не само, че сториха това, но възнамѣряваха да убиятъ Мойсея и Аарона. Тѣ не съзнаха нуждата да молятъ Господа за прощение на тѣхния тежъкъ грѣхъ. Тѣ не прекараха предложената имъ за обмисляне нощъ въ покаяние и изповѣдь, но въ измисляне начинъ за отстраняване доказателствата, които имъ показваха, че сж най-голѣми грѣшници. Тѣ все още хранѣха умраза къмъ мъжетѣ, които Богъ бѣше избралъ, и се стремѣха да се противопоставятъ на тѣхния авторитетъ. Сатана действуваше, за да превърне правилното имъ разсуждение и слѣпешката да ги тласне въ погибель.“ Сжщо тамъ, стр. 402.

16. Какво връхлетѣ събранието? Какъ бѣ спрѣна язвата? Колко души бѣха унищожени поради бунтуването? Стихове 46—50.

17. Какъ разреши Богъ предъ цѣлия израиль въпроса за Аароновото призвание като първосвещеникъ? Числа 17:1—5.

18. Когато жезлитѣ на 12-тѣ племенни представители се поставиха предъ Бога, що стана? Кжде бѣ поставенъ Аароновиятъ жезълъ? Стихове 8—11.

Точки за размишление:

1. Съдействувамъ ли азъ на тѣзи, които носятъ

отговорност за ръководството на Божието дѣло днесъ?

2. Дали напредъкътъ на нѣкого, който носи отговорност въ Божието дѣло, ме прави да бѣда недовѣрчивъ и завистливъ?

3. Направи единъ списъкъ на качества на Мойсеевия характеръ!

2 урокъ — 11 януарий 1930 г.

Богъ възнаграждава вѣра и вѣрность.

Златенъ стихъ : Числа 14:8.

Въведение : Богъ винаги възнаграждава вѣрата и вѣрността на своитѣ служители. Халевъ и Исусъ Навинъ устояха на изпита при връщането на съгледателитѣ отъ Ханаанъ. Единствени отъ 12-тѣ тѣ гледаха отвъдъ исполинитѣ, укрепенитѣ градове и силното въоръжение на ханаанцитѣ, и видѣха могщата небесна помощъ въ приближаващата борба. Тѣ не се страхуваха да стоятъ сами предъ гнѣва на разочарования народъ. Още тогава Господъ ги възнагради съ своята закрила, а по-късно съ привилегията да влѣзатъ въ страната на тѣхнитѣ надежди. Днесъ борцитѣ за Господа посрѣщатъ подобни трудности въ заповѣдта да известятъ евангелието по цѣлия свѣтъ, и затова тѣ трѣбва да притежаватъ сжщата решителна вѣра и упование, трѣбва да преживѣятъ сжщитѣ победи чрезъ упование и вѣрность спрямо Бога, за да имъ се даде сжщата награда — входъ въ „обещаната земя“. Много нѣщо можемъ да научимъ отъ опитността на тѣзи двама мъже на куражъ и вѣра.

Урокътъ:

1. Когато се бѣха разположили въ пустинята Фаранъ, каква заповѣдъ даде Богъ на Мойсея? Числа 13:1—3.

2. Какви наставления даде Мойсей на мъжете, които бѣха избрани да съгледателствуватъ земята ? Стихове 17—20.

3. Въ кои части на Ханаанъ отидоха тѣ ? Какви плодове донесоха съ себе си, като се върнаха ? Колко време съгледателствуваха тѣ земята ? Стихове 21—25.

4. На кого донесоха тѣ известие за едно съ плодове отъ страната ? Какво казаха тѣ за страната и нейната плодovitостъ ? Стихове 26. 27.

5. Какъ мислѣха тѣ за възможността за завземането на страната ? Кой измежду съгледателитѣ говори думи на куражъ и вѣра ? Стихове 28—33.

Забележка. — Когато съгледателитѣ изказаха впечатленията на своитѣ невѣрващи сѣрдца, изпълнени съ посѣтото отъ Сатана обезкуражение, надеждата и куражътъ на народа се замѣстиха съ отчаяние. Невѣрството на съгледателитѣ хвърли тъмна сѣнка надъ събранието, и мощната сила Божия, толкова често откривана въ полза на избрания народъ, бѣ забравена. . . Халевъ разбра положението и се осмѣли да стане въ защита на Божието слово ; той стори всичко по силата си, за да действува противъ злото влияние на неговитѣ невѣрни съработници." — Р. Р., стр. 488.

6. Какъ прие Израилевото събрание новината ? Какви думи на роптание изказаха тѣ ? Какво възнамѣряваха да сторятъ ? Какъ показаха Мойсей и Ааронъ скръбта си за бунтуването на народа ? Числа 14 : 1—5.

Забележка. — „Скоро се яви възбуждение и откритъ бунтъ, защото Сатана имаше пълното господство и хората изглеждаха, че сж безъ разумъ. Тѣ проклинаха Мойсея и Аарона, забравяйки, че Господъ слуша нечестивитѣ имъ думи, и че скритиятъ въ облачния стълбъ ангелъ на Неговото присѣствие бѣше свидетелъ на ужасното избухване на тѣхния гнѣвъ.

... Тѣ обвиняваха не само Мойсея, но и самия Господь, обвиняваха го, че ги е измамилъ, като имъ обещахъ една земя, която не могатъ да завладѣятъ. Тѣ отидоха тъй далечъ, че си опредѣлиха единъ началникъ, който да ги върне обратно въ страната на робството, отъ която бѣха избавени чрезъ мощната ржка на Всемогущия.“ — Сжщо тамъ, стр. 389.

7. Кои станаха, за да окуражатъ народа? Какъвъ съветъ дадоха тѣ? Какъ отговори народътъ? Кой се яви тогава на израиля? Стихове 6—10.

Забележка. — „Невѣрнитѣ съгледатели високо проkliнаха Халева и Исусъ Навина. Издигна се гласъ да ги убиятъ съ камъни. Бѣсната тълпа се втурна къмъ камънитѣ, за да убие съ тѣхъ тѣзи вѣрни мже. Спустихъ се напредъ съ безумна лудостъ, но внезапно камънитѣ паднаха отъ ржцетѣ имъ, мълчание ги обзе и тѣ треперѣха отъ страхъ. Господь се бѣше застѣпилъ да осуети убийственитѣ имъ намѣрения. Славата на неговото присѣствие, подобна на горяща свѣтина, освети скиинята. Цѣлиятъ народъ наблюдаваше Божия знакъ. Единъ по-мощенъ отъ тѣхъ се откри, и никой не се осмѣляваше да продължава да упорствува. Съгледателитѣ, които донесоха лошия докладъ, замръзнаха отъ страхъ и съ сдържанъ дѣхъ се отправиха къмъ палаткитѣ си.“ — Сжщо тамъ, стр. 390.

8. Какво възнамѣряваше Господь да стори? Стихове 11. 12.

9. Какъ се молѣше Мойсей на Господа за народа? Какво измоли той наложително отъ Бога? Стихове 13—19.

10. Какъвъ бѣ Божиятъ отговоръ на тази молитва? Каква щѣше да бѣде участъта на тѣзи, които сж се съмнѣвали и сж се бунтували? Стихове 20—25.

Забележка. — Израиль искушава Бога следнитѣ десетъ пѣти:

1. При Червеното море. Изходъ 14 : 11.

2. При Мера. Изходъ 15 : 23. 24.
3. Въ Синайската пустиня. Изходъ 16 : 2. 3.
4. За манната. Изходъ 16 : 20.
5. Съ нарушаване на сѣботата. Изходъ 16 : 27. 28.
6. При Рафидимъ. Изходъ 17 : 1—3.
7. Съ поклонението предъ златното теле. Изходъ 32.
8. При Тавера. Числа 11 : 1—3.
9. При Кивротъ-атава. Числа 11 : 34.
10. При Кадисъ-варни. Числа 14.

11. Говорейки още за израилевото бждеще, какво каза Господъ, че ще бжде тѣхната сѣдба ? Отъ коя възраст нагоре тѣ бѣха отхвърлени ? Що бѣ обещано на малкитѣ ? Колко време тѣ трѣбваше да странствуватъ въ пустинята ? Стихове 28—35.

12. Какво наказание врѣхлетѣ онѣзи, които донесоха лошия докладъ ? Кои бѣха запазени ? Какъвъ ефектъ имаше тази опитностъ върху народа ? Стихове 36—39.

Забележка. — „Когато Мойсей извести Божието решение на народа, бѣсѣтъ имъ се промѣни въ скръбъ. Тѣ знаеха, че наказанието бѣше справедливо. Десеттѣ невѣрни съгледатели, убити отъ язвата, умрѣха предъ очитѣ на цѣлия израиль ; и въ тѣхната сѣдба народѣтъ четѣше своята собствена участъ.“ — Сжщо тамъ, стр. 391.

13. Сега какво реши израиль да стори ? Какво предупреждение имъ даде Мойсей ? Какъвъ бѣше резултатѣтъ отъ това ? Стихове 40—45.

Забележка. — „Привилегия и длѣжностъ на израиля бѣше, да влѣзатъ въ страната въ опредѣленото отъ Бога време ; но поради своенравно нехайство това позволение бѣ задържано. Сатана спечели своята цель, като имъ попрѣчи да влѣзатъ въ страната Ханаанъ ; сега пѣкъ предъ видъ божествената забрана той ги подбуди да сторятъ тѣкмо това, каквото тѣ отказваха да сторятъ, когато Господъ искаше. Така великиятъ измамникъ победи, като доведе народа до втори

бунтъ. Израилянитѣ не върваха, че Божията сила трѣбваше да бжде свързана съ тѣхнитѣ усилия, за да завладѣятъ Ханаанъ; сега тѣ уповаваха на собствената си сила и искаха да извършатъ дѣлото, независимо отъ божествената помощъ. . . Господь никога не имъ бѣ заповѣдалъ да възлѣзатъ и да воюватъ! Неговото намѣрение не бѣше, щото израилянитѣ да спечелятъ страната чрезъ война, но чрезъ строга покорность къмъ неговитѣ заповѣди.“ — Сжщо тамъ, стр. 392.

14. Колко напълно изпълни Господь наказанието на израиля поради бунтуването имъ въ Кадисъ? Числа 26: 63—65.

15. Какво каза Мойсей, когато еднажъ напomini на израиля за тѣхната невѣрность и бунтуване къмъ Халева и Исуса Навина? Второзаконие 1: 35—38.

16. Какво каза Богъ за децата на израиля? Стихъ 39.

17. Какъ поднови Богъ обещанието си къмъ Исуса Навина следъ смъртъта на Мойсея? Исусъ Навинъ 1: 1—6.

Забележка. — „Съ голѣмъ страхъ и недовѣрие къмъ себе си гледаше Исусъ Навинъ на подлежащата му работа, но неговитѣ страхове бѣха отстранени чрезъ Божието увѣрение: „Както бѣхъ съ Мойсея, така ще бжда и съ тебе: нѣма да те оставя, нито да те напуста.“ — Сжщо тамъ, стр. 482.

18. Когато израиль завладѣ Ханаанъ, какъ бѣ награденъ Халевъ за вѣрностьта си? Исусъ Навинъ 15: 13, 14.

Забележка. — „Преди разпредѣлението на страната да бѣше почнато, Халевъ, придруженъ отъ главатаритѣ на своето племе, дойде при Исусъ Навина съ една особена молба. . . Халевъ спомни на Исусъ Навина за обещанието, дадено му относно наградата на неговата вѣрность: „Земята, на която сж стѣпили нозетѣ ти, ще бжде твое наследство и на синоветѣ ти за всегда, защото напълно последва ти Гос-

пода'. Затова той помоли да му се даде Хевронъ. . . Хевронъ бѣше седалището на страшнитѣ Енакови синове, чийто възбуждащъ страхъ изгледъ бѣше изплашилъ съгледателитѣ тъй много, че чрезъ тѣхъ изчезна куражътъ и на цѣлия израиль. Това бѣше мѣстото, което Халевъ, уповавайки въ Божиата сила, избра за свое наследство. . . Не отъ желание за честь или властъ представи той тази молба. Храбриятъ старъ борецъ искаше да даде на народа единъ примѣръ, който трѣбваше да прослави Бога и окуражи племената да завладѣятъ напълно страната, която тѣхнитѣ бащи смѣтаха за непревземаема." — Сжщо тамъ, стр. 511—513.

Точки за размишление :

1. Кому полагамъ азъ упованието си, когато се намирамъ предъ видимо непреодолими трудности ?
2. Когато Божието решение е противно на моитѣ желания, какъ се отнасямъ азъ къмъ него ?
3. Бунтувамъ ли се за справедливото наказание на неправдата ми ?

3 урокъ — 18 януарий 1930.

Играние съ злото води до грѣхъ.

Златенъ стихъ : Числа 24 : 17.

Въведение: „Връщайки се отъ завладѣния Басанъ къмъ Йорданъ, израилянитѣ, за да могатъ непосредствено да завладѣятъ Ханаанъ, се разположиха по продължението на рѣката, преди вливането ѝ въ Червеното море. Моавцитѣ бѣха изпълнени съ страхъ при приближаването на промѣквашитѣ се.“ — „Р. Р.“, стр. 438.

Урокътъ :

1. Следъ като израилянитѣ поразиха и унищожиха аморейцитѣ, въ коя страна дойдоха тѣ ? Кой

бѣше царь на тази страна? Какво настроение владѣеше между моавцитѣ? Числа 22: 1—4.

2. За чия помощъ прати Валакъ? Какво искаше той отъ него? Какво възнаграждение предложи той на Валаама? Стихове 5—7.

Забележка. — „Валаамъ бѣше нѣкога добъръ човѣкъ и Божий пророкъ; но той бѣше отпадналъ и се бѣше предалъ на сребролюбие; но все пакъ той изповѣдаше, че е служителъ на Всевишния. Той знаеше Божието дѣло за израиля; когато вестителитѣ му представиха вестята си, той знаеше много добре, че неговата длъжностъ бѣше да се откаже отъ възнаграждението на Валака и да върне вестителитѣ. Но той се осмѣли да си играе съ искушението и принуди вестителитѣ да прекаратъ нощта при него, нато обясни, че не може да даде опредѣленъ отговоръ, докато не поиска съветъ отъ Бога. Валаамъ знаеше, че неговата проклѣтия не ще повреди на израиля. Богъ бѣше на тѣхната страна, и докато тѣ му бѣха вѣрни, никоя враждебна сила на земята или ада не можеше да имъ стори нѣщо. Но неговата гордостъ бѣше поласкана отъ думитѣ на вестителитѣ: „когото ти благословишъ, благословенъ е, а когото прокълнешъ, проклетъ е“. Въздигането чрезъ сѣжпоценни подарѣци и изгледътъ за възвишение възбуди неговата алчностъ. Алчно прие той предлаганитѣ му съкровища и изповѣдаше строга покорностъ къмъ Божиата воля, той се опита да отговори на желанята на Валака.“ — „Р. Р.“ стр. 441.

3. Каква вестъ получи Валаамъ отъ Бога? Какво каза той на Валаамовитѣ вестители? Какво сториха тѣ тогава? Стихове 8—14.

4. Недоволенъ отъ отказа на Валаама, кого отново изпрати Валакъ при него? Какво обещание дадоха тѣзи вестители? Каква двусмислена посѣпка направи той? Стихове 15—19.

5. Какъвъ отговоръ даде Богъ на втората молба на Валаама? Стихове 20, 21.

Забележка. — „Има хиляди въ наше време, които

извършватъ подобно дѣло. Нѣмаше да имъ бжде трудно да разбератъ длъжността си, ако тя бѣше въ хармония съ наклонноститѣ имъ. Тя е ясно изложена въ Библията, или се ясно очертава отъ обстоятелствата или разума. Но понеже тѣзи доказателства сж противоположни на тѣхнитѣ желанія и наклонности, тѣ често ги слагатъ настрана и се осмѣляватъ да отидатъ при Бога, за да узнаятъ своята длъжностъ. . . Когато единъ човѣкъ види ясно своята длъжностъ, нека не се осмѣлява да отива при Бога съ молитвата, да бжде извиненъ, задето нѣма да я изпълни. Той по-скоро трѣбва да моли за божествена сила и мъдростъ, да посрещне нейнитѣ изисквания съ единъ смиренъ, покоренъ духъ.“ — Сжщо тамъ, стр. 442. 443.

6. По пжтя за Валака каква предупредителна опитностъ имѣ Валаамъ? Стихове 22—30.

7. Когато видѣ ангела, какво стори Валаамъ? Какво му извести ангелътъ? Какво признание направи Валаамъ? Какво наставление му се даде? Стихове 31—35.

Забележка. — „Господь остави Валаама да продължи пжтешествието си, но му даде да разбере, че неговитѣ думи трѣбва да бждатъ контролирани отъ Божията сила. Господь трѣбваше да докаже на моавцитѣ, че евреитѣ сж подъ защита на небето; и това той стори много ефектно, когато имъ показа, колко безпомощенъ бѣше Валаамъ да изговори поне едно проклятие противъ тѣхъ, безъ божествено позволение.“ — Сжщо тамъ, стр. 445.

8. Какво каза царьтъ на Валаама, когато двамата се срещнаха? Коя истина съзна Валаамъ? Стихове 37, 38.

9. Какви приготовления бѣха направени за проклеването на израиля? Кой се яви на Валаамъ? На кого изпрати той известие? Числа 23:1—6.

10. Вмѣсто да прокълне израиля, каква вестъ отъ Господа изпрати Валаамъ на Валака и всичкитѣ моавци? Какъ укори Валакъ Валаама? Какво от-

говори Валаамъ ? Стихове 7—12.

11. Какво друго усилие се направи за проклеването на израиля ? Съ кого отново се срещна Валаамъ ? Следъ като говори съ Господа, какво каза пророкътъ на царя ? Стихове 13, 16, 18—20.

12. Какво каза тогава Валакъ ? Какъвъ бѣше отговорътъ на Валаама ? Стихове 25, 26.

Забележка. — „Цѣлиятъ свѣтъ би трѣбвало да се очудва на чудното Божие застъпничество за неговия народъ — че единъ човѣкъ, който бѣ решенъ да върви по своя грѣшенъ пѣтъ, трѣбваше да бжде тъй контролиранъ отъ божествената сила, че вмѣсто проклетия, той изговаряше най-благословенитѣ и ценни обещания въ езика на възвишена и прочувствена поезия. Откритата въ оноза време Божия благодать къмъ израиля трѣбва да бжде едно увѣрение за Божията покровителствена грижа надъ неговитѣ покорни, вѣрни чада презъ всички вѣкове. Когато Сатана подбужда зли хора да клеветаятъ, мжчатъ и унищожаватъ Божиитѣ чада, тѣ трѣбва да си спомнятъ тъкмо този случай, който ще усили тѣхния куражъ и вѣра въ Бога.“ — Сжщо тамъ, стр. 449.

13. Кжде заведе Валакъ Валаама за трети пѣтъ ? Какви приготовления се направиха ? Стихове 27—30.

14. Когато Валаамъ видѣ, че Богъ искаше да благославя израиля, какво стори той ? Кой духъ го завладѣ ? Числа 24:1. 2.

15. Какво бѣше Валаамовото състояние въ видението ? Въ какъвъ красивъ езикъ описва той израилевото благополучие ? Какво щѣше да стори израиль на враговетѣ си ? Стихове 3—9.

16. Какъвъ бѣше ефектътъ отъ това последно пророчество върху Валака ? Какво каза той на пророка ? Какъ отговори Валаамъ на неговия упрѣкъ ? Стихове 10—14.

17. Какво можемъ да научимъ ние отъ тази опитность?

Забележка. — „Опасно нѣщо е, да позволимъ нѣкоя нехристиянска черта да живѣе въ сърдцето ни. Единъ единственъ грѣхъ, който хранимъ, полека лека ще понижи характера, и ще подчини всичкитѣ му благородни сили на лошото желание. Заглушаването само на единъ единственъ гласъ на съвестта, подържането само на единъ единственъ лошъ навикъ, само едно небрежение къмъ висшитѣ изисквания на дълга унищожава защитната крепостъ на душата и открива пътя за влизането на Сатана, за да ни заблуди. Единственото сигурно нѣщо е, да въздигаме като Давида ежедневно отъ искрено сърдце молитвата: „Пази ходенето ми въ твоитѣ пѣтища, за да не се подхлъзнатъ нозетѣ ми.“ — Сжщо тамъ, стр. 452.

18. Каква последна вестъ изрече Валаамъ относно израиля? Какво обещание за Идващия бѣ дадено? Стихове 15—19.

19. Какво щѣше да стори Богъ съ амаличанитѣ и другитѣ народи? Стихове 20—25.

Забележка. — „Преди да се завърне при народа си, Валаамъ изказа едно извънредно красиво и възвишено пророчество относно свѣтовния Спасителъ и крайното унищожение на Божиитѣ врагове:

„Ще го видя, но не сега;
Ще го гледамъ, но не отъ близо:
Ще излѣзе звезда отъ Якова,
И ще се въздигне скиптъръ отъ израиля,
И ще порази моавскитѣ князове,
И ще погуби всичкитѣ Ситови князове.“

И той свърши, като предрече пълното унищожение на Моавъ и Едомъ, на амаличанитѣ и кенейцитѣ, не оставяйки на моавския царъ нито лжчъ надежда.“ — Сжщо тамъ, стр. 451.

Точки за размишление:

1. Какво доведе Валаама до грѣхъ ?
2. Свързанъ ли съмъ азъ тъй тѣсно съ Господа, че да мога да разпозная коварното приближаване на злото ?
3. Играя ли си съ грѣха, когато съмъ го съзналъ като такъвъ ?
4. Ако искамъ да върша зло, ще ми пречествува ли Господъ да го извърша ?
5. Стремещтъ ми къмъ сила и влияние може да ме доведе до компромисъ съ съвестта. Какво е моето поведение ? Дали азъ съмъ смиренъ и готовъ да бжда поучаванъ, или съмъ амбициозенъ като Валаама ?

4 Урокъ — 25 януарий 1930 год.

Въ нетърпение и гнѣвъ Мойсей забрави Бога.

Златенъ стихъ: Притчи 16:32.

Въведение: Почти къмъ края на 40-годишното си пѣтуване, израилянитѣ бѣха близо до обещаната земя. Тѣ стигнаха въ едно мѣсто, наречено „Кадисъ“, въ пустинята Цинъ. Тѣзи, които се бунтуваха и съмнѣваха въ Бога при Кадисъ-варни, бѣха измрѣли, както Богъ бѣше предрекълъ. (Числа 14:27—32.) Тѣхнитѣ деца сега чакаха да влѣзатъ въ ханаанската земя. Мойсей, Ааронъ, Мариама, Халевъ и Исусъ Нивинъ бѣха съ тѣхъ, когато тѣ стигнаха до границитѣ на Ханаанъ.

„Отъ ударената скала въ Хоривъ изтече живиятъ потокъ, който освежи израиля въ пустинята. Презъ време на всичкитѣ имъ странствувания, кждето имаше нужда, тѣ биваха снабдявани съ вода чрезъ едно чудо на Божията милостъ. Водата не продължаваше да тече отъ Хоривъ. Кж-

дето по пътешествието си тѣ желавеха вода, тя избликваше отъ пукнатинитѣ на канаритѣ, близо до тѣхния лагеръ.“ — „Р. Р.“, стр. 411.

Урокътъ:

1. До кое мѣсто дойде израиль въ пустинята Цинъ? Кой умрѣ и биде погребенъ тамъ? Числа 20:1.

2. Каква сериозна трудностъ се яви изведнажъ предъ израиля? Какво сториха и казаха тѣ? Какво сториха Моисей и Ааронъ веднага? Стихове 2—6.

3. Какво наставление даде Господь на Мойсея? Стихове 7. 8.

Забележка. — „Христосъ бѣше онзи, който по силата на своето слово направи да тече освежителенъ потокъ за израиля. Тѣ пиеха отъ духовния камъкъ, който ги придружаваше; и този камъкъ бѣ Христосъ. Той бѣше източникътъ на всички временни, както и духовни благословения. Христосъ, истинската скала, бѣше съ тѣхъ въ всичкитѣ имъ пжтувания. И не ожаднѣха, когато ги водѣше презъ пустинитѣ: направи да изтекатъ за тѣхъ води изъ канарата, и разцепи канарата и потекоха водитѣ. „Разтвори камъка и изврѣха води, потекоха рѣки въ безводнитѣ мѣста.“ — „Р. Р.“, стр. 411.

4. Съ кои нетърпеливи думи се обърна Мойсей къмъ народа? Въ що не послуша той Господа? Стихове 9—11.

Забележка. — „Двамата братя излѣзоха предъ множеството. Мойсей държеше жезъла въ ржката си. Израилевитѣ водители бѣха вече остарѣли хора. Дълго търпѣха тѣ бунтуването и твърдоглавието на израиля; но сега, най-после дори и търпението на Мойсея се изчерпа. „Чуйте сега, вие метежници“ извика той; „да ви извадимъ ли вода изъ тази канара?“ и вмѣсто да говори на жезъла, както Богъ му бѣше заповѣдалъ, той удари канарата два пжти съ него. Водата протече изобилно, за да задоволи множеството. Но една голѣма грѣшка бѣше извршена.“ — Сжщо тамъ, стр. 417.

5. Съ това си говорене и действие какъвъ грѣхъ извършиха Мойсей и Ааронъ? Какво трѣбваше да бжде наказанието имъ за това? Стихъ 12.

Забележка. — „Чрезъ своята прибързана постѣпка Мойсей осуети силата на урока, който Господь искаше да даде. Скалата бѣше символъ на Христа. Трѣбваше да се удари само еднажъ, както Христосъ само еднажъ трѣбваше да бжде пожертвуванъ. Вториятъ пжтъ Мойсей трѣбваше само да говори на жезъла, както ние трѣбва само да молимъ за благословения въ името на Исуса. При второто удряне на скалата значението на този красивъ образъ за Христа бѣ развалено.

„Освенъ това Мойсей и Ааронъ си приписаха сила, която принадлежи само на Господа. Нуждата за божествено вмѣсване правѣше случая отъ голѣма важность; водителитѣ на израиля трѣбваше да го използватъ, за да вдѣхнатъ страхопочитание къмъ Господа и да усилятъ вѣрата на народа въ Божията сила и доброта. Когато ядосано извикаха: „Да ви извадимъ ли вода изъ тази канара?“, тѣ поставиха себе си на Божието мѣсто, като че ли тѣ, човѣци съ слабости и пороци, сами притежаваха такава власт. Уморень отъ постоянното роптание и бунтуване на израиля, Мойсей изгуби изъ очи своя всесилень помощникъ, и безъ божествената сила той бѣ оставень да олегни живота си чрезъ едно проявяване на човѣшка слабостъ. Човѣкътъ, който можеше да стои чистъ, силенъ и несебелюбивъ до края на дѣлото си, бѣше най-сетне победень. Богъ бѣше обезчестень предъ израиляевото събрание, когато трѣбваше да бжде прославень и възвишень.“ — Сжщо тамъ, стр. 418.

6. Когато израиля достигна планината Орь, какво каза Богъ на Мойсея? Какъ е наречень тукъ грѣхътъ на Мойсея и Аарона? Стихове 23, 24.

7. Какво наставление получи Мойсей относно Аарона и неговия приемникъ? Стихове 25, 26.

8. Колко напълно изпълни Мойсей наставленията на Господа? Колко време оплакваше събра-

нието смъртта на Аарона? Стихове 27—29.

Забележка. — „Отсъствието на двамата велики водители, и фактът, че се придружаваха отъ Елизара, който, както бѣ добре известно, трѣбваше да бжде Аароновъ приемникъ въ неговата света длъжностъ, събуди тъжно предчувствие. Всички очакваха завръщането имъ съ страхъ. . . Най-сетне се показаха бавно слизащитѣ отъ планината фигури на Мойсея и Елеазара. Ааронъ не бѣше съ тѣхъ. Елеазаръ бѣ облѣченъ въ първосвещеническитѣ дрехи; това бѣ знакъ, че той бѣ наследилъ баща си въ светата служба. Когато народътъ съ скръбни сърдца се събра около своя водителъ, Мойсей каза, че Ааронъ е умрѣлъ въ неговитѣ ржце на планината Оръ, и че тамъ сж го погребли. Събра нието избухна въ плачъ, защото всички обичаха Аарона, макаръ толкова често да му причиняваха скръбъ.“ — Сжщо тамъ, стр. 426, 427.

9. Когато приближиха обещаната земя, на коя планина бѣ повиканъ, Мойсей? Защо? Числа 27:12, 13.

10. Защо бѣ наказанъ израилевиятъ водителъ? Стихъ 14.

Забележка. — „Не оставяй възможността за прошка да те искушава да гледашъ леко на грѣха, или да си въобразявашъ, че той не оставя следи върху душата и живота ти, макаръ чрезъ разкаяние и вѣра да можешъ да получишъ Божиата прощаваща милость. Ако едно единствено дѣло на гнѣвъ постави Мойсея, приятеля и служителя Божий, въ единъ пустиненъ гробъ предъ границата на обещаната страна, какво би могло да се случи съ тебе?“ — „Moses, the Servant of God“, Meyer, стр. 186.

11. Каква молба направи Мойсей относно водителството на израиля? Стихове 15—17.

12. Кой бѣ избранъ отъ Бога да предвожда народа? Какъ бѣ снабденъ той съ авторитетъ? Стихове 18—23.

Забележка. — „При Божиата заповѣдъ Мойсей и Исусъ Навинъ поправиха скинията. Огнениятъ стълбъ дойде

и застана на вратата. Тукъ народътъ тържествено бѣ повѣренъ на грижата на Исуса Навина. Работата на Мойсея като водителъ на израиля се свърши. Все още забравяше той себе си въ своя интересъ за народа. Въ присѣдствието на събралото се множество, Мойсей въ името на Господа се обърна къмъ своя последователъ съ думи на свята радостъ: „Бжди крепъкъ и дерзай, защото ти ще въведешъ Израилевитѣ синове въ земята, за която имъ се клехъ, и възъ ще бжда съ тебе.“ Тогава той се обърна къмъ старейшинитѣ и началницитѣ на народа, давайки имъ тържествената поръчка да пазятъ вѣрно наставленията, които той имъ бѣ предалъ отъ Бога.“ — „Р. Р.“, стр. 469, 470.

13. Когато Мойсей изпълни напълно Божието наставление относно Исусъ Навина, какво му заповѣда Богъ да стори? Второзаконие 32:48—52.

14. Когато бѣше самъ на планината Нево, какво бѣ позволено на Мойсея да види? Второзаконие 34:1—4.

Забележка. — „Предъ него бѣ изложенъ единъ панораменъ изгледъ на страната. Всѣка нейна частъ бѣше предъ него не неясна и несигурна въ далечината, но ясна, опредѣлена и прекрасна. Въ тази сцена тя бѣ представена не такава, каквато тогава се явяваше, но каквато щѣше да стане съ Божието благословение следъ завладѣването отъ израиля.“ — Сжщо тамъ, стр. 472.

„На Мойсея бѣ позволено да види историята на израиля презъ всички вѣкове: тѣхниятъ упадъкъ и наказание, тѣхното разпрѣсване, робство, освобождение, отхвърлянето на Месия, и най-после отхвърлянето имъ като избранъ народъ, следъ това отхвърлянето на Божия законъ отъ тѣй нареченитѣ християни и вика на светиитѣ за Божието царство. Тогава друга сцена се откри предъ неговия погледъ — освободената отъ проклятието земя, по-хубава отъ славната страна на обещанието, която току що му бѣ показана. Тамъ нѣма грѣхъ, смъртъ не може да влѣзе. Спасенитѣ намиратъ тамъ своя вѣченъ домъ. Съ неизказана радостъ Мойсей

гледа на сцената — изпълнението на най-славното освобождение, което свѣтитѣ му надежди сж му рисували нѣкога. Изминалъ своитѣ земни странствувания завинаги, Божиятъ израиль най-после е влѣзълъ въ добрата страна.“ — Сжщо тамъ, стр. 477.

15. Какво описание се дава за смъртта и погребението на Мойсея? На каква възраст бѣше Мойсей? Какво се казва за неговото физическо състояние? Стихове 5—7.

Точки за размишление:

1. Научилъ ли съмъ се да благодаря на Създателя за талантитѣ на моя животъ?

2. Отдаване на гнѣвъ и злоба е победа за врага. То отслабва моралната сила на душата.

3. Дали въ ежедневнитѣ си отношения забравямъ Господа, като се разгнѣвявамъ?

5 урокъ — 1 февруарий 1930.

Богъ проправя пѣтъ за своя народъ.

Златенъ стихъ: Исусъ Навинъ 1:9.

Въведение: „Езическитѣ народи хулиха Господа и народа му, тъй като евреитѣ не бѣха въ състояние да завладѣятъ страната веднага следъ излизането си изъ Египетъ. Враговетѣ триумфираха, зедето израиль обикаляше тъй дълго въ пустинята. Подигравателно обяснявахатъ, че израилскиятъ Богъ не е въ състояние да ги заведе въ обещаната земя. Сега Господъ откри видимо своята сила и благодать, като разтвори предъ своя народъ рѣката Йорданъ. Тѣхнитѣ врагове не можеха вече да ги хулятъ. . . Дългитѣ години на пѣтешествие изъ пустинята се свършиха. Нозетѣ на израиля най-сетне стѣпиха на обещаната земя.“ — „Р. Р.“, стр. 486.

Урокътъ :

1. Каква заповѣдъ даде Исусъ Навинъ на израиля, когато този разположи станъ срещу Йерихонъ ? Исусъ Навинъ 1 : 10, 11.

2. Макаръ че тритѣ племена Рувимъ, Гадъ и Манасия получиха въ наследство земята, източно отъ Йорданъ, какъ трѣбваше да помагатъ тѣ на своитѣ братя ? Стихове 12—15.

3. Какво отговори народътъ ? Стихове 16—18.

4. Какви предпазителни мѣрки взе Исусъ Навинъ, когато се готвѣше да заведе израиля въ Ханаанъ ? Въ чия кжща влѣзоха съгледателитѣ ? Кой се научи за това ? Какъ бѣха спасени съгледателитѣ ? Какъ се избавиха тѣ най-после ? Исусъ Навинъ 2 : 1—7, 15, 16.

Забележка. — „Нѣколко мили отъ другата страна на рѣката, тѣкмо срещу мѣстото, кждето израилянитѣ бѣха се разположили, се намираше голѣмиятъ и силно укрѣпенъ градъ Йерихонъ. Този градъ бѣше действително ключътъ на цѣлата страна, и трѣбваше да представлява за израиля едно голѣмо препятствие. Затова Исусъ Навинъ изпрати двама младежи за съгледатели. Тѣ трѣбваше да посетятъ града, да узнаятъ колко е населението му, помощнитѣ му сили, и силата на неговитѣ укрепления. Жителитѣ на града, уплашени и подозрителни, бѣха постоянно на шрекъ, и вестителитѣ бѣха въ голѣма опасностъ.“ — „Р. Р.“, стр. 472. 483

5. Какво обещание за покровителство дадохъ съгледателитѣ на Раавъ ? По какъвъ знакъ трѣбваше да се различава домътъ ѝ ? Стихове 17—21.

6. Следъ доклада на съгледателитѣ какво стори Исусъ веднага ? Какво наставление даде той на народа и свещеницитѣ ? Исусъ Навинъ 3:1—6.

7. Какво обещание даде Господъ отново на Исусъ Навина ? Какво наставление трѣбваше да даде той на свещеницитѣ ? Стихове 7, 8.

8. Чрезъ какво трѣбваше да узнае израиль, че живиятъ Богъ бѣше между тѣхъ? Какво обеща Богъ относно водитѣ на Йорданъ? Стихове 9 — 13.

Забележка — „Така въ умоветѣ на цѣлия израиль бѣ запечатанъ фактѣтъ, че силата, която спрѣ водитѣ на Йорданъ, бѣ сжщата, която преди 40 години отвори Червеното море предъ бацитѣ имъ. Следъ като народътъ премина, ковчегътъ бѣ занесенъ на западния брѣгъ. Той не бѣше още достигналъ едно сигурно мѣсто, когато събралата се вода, веднага следъ като свещеницитѣ стѣпиха на сушата, се излѣ като необузданъ потокъ въ обикновеното легло на рѣката.“ — „Р. Р.“ стр. 484.

9. Колко напълно се изпълни Божието обещание къмъ Исусъ Навина? Стихове 14—17.

Забележка. — „На опредѣленото време шествието започна. То се предвождаше отъ ковчегъ, който свещеницитѣ носѣха на раменетѣ си. На народа бѣ заповѣдано да остане малко назадъ, така че между него и ковчегъ имаше разстояние отъ повече отъ единъ километъръ. Всички гледаха съ дълбокъ интересъ, какъ свещеницитѣ слизаха къмъ брѣга на Йорданъ. Тѣ ги видѣха да доближаватъ съ светия ковчегъ бѣсното, буйно течение, докато нозетѣ имъ се потопиха въ водата, Тогава внезапно течението надъ тѣхъ се спрѣ, водата подъ тѣхъ продължи да тече и леглото на рѣката остана сухо.“ — Сжщо тамъ.

10. Какъ отново откри Господъ силата си въ завладѣването на Йерихонъ? Исусъ Навинъ 6:12—16. 20.

Забележка. — „Самиятъ планъ за продължение церемонията толкова дълго преди събарянето на стѣнитѣ даде случай за усиляване вѣрата на израилянитѣ. Въ умоветѣ имъ трѣбваше да се запечата, че тѣхната сила не се криеше въ човѣшка мѣдростъ, нито въ човѣшка мощъ, но само въ Господа. Така тѣ трѣбваше да свикнатъ да се предаватъ всецѣло на своя божественъ водителъ.“ — Сжщо тамъ, стр. 493.

11. Кой нуженъ урокъ научиха израилянитѣ, когато тръгнаха да воюватъ срещу малкия градъ Гай, безъ да чакатъ Божието нареждане? Исусъ Навинъ 7:2—5.

12. Кое нѣщо прѣчеше за тѣхния успѣхъ? Какъ бѣ откритъ виновниятъ? Стихове 10—15.22—25.

Забележка. — „Фактътъ, че само божествена сила бѣше дала победа на израиля, че тѣ не бѣха завладѣли Йерихонъ съ собствена сила, даваше една особена тежестъ на заповѣдта, която забраняваше да се присвоява нѣщо отъ йерихонската плячка. Господъ бѣше съсипалъ тази крѣпостъ съ мощта на собственото си слово; владението бѣше негово и само на него трѣбваше да се посвети градътъ съ всичко, което той съдържае. Отъ милионния израиль имаше само единъ човѣкъ, който въ този часъ на триумфъ и сждба посмѣ да наруши Божията заповѣдь. . . Смъртоносниятъ грѣхъ, който докара Ахановата гибель, имаше корена си въ сребролюбieto, единъ отъ най-обикновенитѣ и най-леко гледани грѣхове. Когато други грѣхове се откриватъ и биватъ наказвани, колко рѣдко престѣпването на десетата заповѣдь извиква поне единъ упрѣкъ! Грамадността на този грѣхъ и неговитѣ ужасни резултати сж уроцитѣ отъ Ахановата история.“ — Сжщо тамъ, стр. 496.

13. Когато грѣхътъ бѣ премахнатъ, какъвъ успѣхъ имаше атаката при Гай? Исусъ Навинъ 8:25—29.

Точки за размишление :

1. Нужно ли е за насъ да имаме доказателство за Божията сила, преди да можемъ да приемемъ неговото Слово, какъвто бѣше случаятъ съ израиля?

2. Какво не може да стори Господъ поради грѣха въ моя животъ?

3. Колко голѣма е вѣрата ми въ Божиитѣ обещания?

6 урокъ — 8 февруарий 1930 г.

Свързката съ свѣта застрашава духовния животъ на израиля.

Златенъ стихъ : Псаломъ 121:7. 8.

Въведение. — „Следъ като израилянитѣ се разположиха въ Ханаанъ, тѣ не правѣха голѣми усилия да завършатъ завладѣването на страната. Доволни отъ спечелената вече територия, ревността имъ скоро угасна и войната бѣше прекратена. Когато израиль стана силенъ, наложи на ханаанцитѣ данѣкъ, не ги изгони.“

„Господь отъ своя страна вѣрно бѣше изпълнилъ обещанията, дадени на израиля; Исусъ Навинъ бѣ съкрушилъ ханаанцитѣ и бѣше раздѣлилъ страната между племената. За тѣхъ оставаше само, уповавайки въ Божията подкрепа, да завършатъ дѣлото и да подчинятъ напълно жителитѣ на страната. Но това тѣ не сториха. Като сключиха съюзъ съ израилянитѣ, тѣ направо претѣжиха Божията заповѣдь и така пропуснаха да изпълнятъ условието, при което той бѣше обещалъ да ги направи владѣтели на Ханаанъ“. Р. Р. стр. 543.

Урокътъ :

1. Когато Исусъ Навинъ разруши Йерихонъ и Гай, какво сториха жителитѣ на Ханаанъ, за да спратъ напредъка на израиля? Исусъ Навинъ 9:1, 2.
2. Чрезъ какво срѣдство уплашенитѣ Гаваонци потърсиха да свържатъ съюзъ съ израиля? Коя бѣ причината, задето израиль не можа да разбере тѣхната измама? Стихове 3—15.

Забележка. — „Евреитѣ не попитаха Господа, и направи Исусъ миръ съ тѣхъ и свърза договоръ съ тѣхъ да упазятъ живота имъ; и началницитѣ на събранието се заклѣхатъ“. Така съюзътъ бѣ сключенъ. Три дни по-късно истината бѣше разкрита.“ — „Р. Р.“ стр. 505.

3. Какво искаше да стори израиль? Защо тѣ не бѣха свободни да изпълнятъ желанието си? Ст. 18—20. Какво предложение направиха началниците? Ст. 21. Какво направиха тѣ най-сетне? Ст. 26, 27.

Забележка. — „Гаваонцитѣ се бѣха заклели да отхвърлятъ идолупоклонството и да служатъ на Йеова; и заповѣдането на тѣхния животъ не бѣше нарушение на Божията заповѣдь да унищожатъ идолупоклонцитѣ ханаанци. Макаръ съюзътъ да бѣше постигнатъ чрезъ измама, то пакъ той не трѣбваше да се презира. Задължението, за което нѣкой се обещава чрезъ своята дума, трѣбва да се пази за свято, ако то не свързва нѣкого да извърши нѣкое зло дѣло. Никое съображение за печалба, отмъщение или собственъ интересъ по никой начинъ не бива да докосне неповредимостта на една клетва или обещание. . . Богъ бѣше направилъ приготвление за всички, които ще отхвърлятъ езичеството и ще се свържатъ съ израиля, за да участвуватъ въ благословенията на завета. (Вижъ Числа 15:14—15.) . . . Такива бѣха условията, при които и гаваонцитѣ можеха да бждатъ приети, ако не бѣше измамата, къмъ която тѣ прибѣгнаха. Не малко смирение за мощнитѣ граждани на единъ царски градъ бѣше, да станатъ дървосѣчци и водоносци въ всичкитѣ си поколѣния. Обаче въ намѣрението си да измамятъ тѣ приеха дрехата на бедността и тя остана на тѣхъ като знакъ на вѣчно робство. Така тѣхното робско състояние свидетелствуваше презъ всички поколѣния за Божията умраза срещу измамата.“ — Сжщо тамъ, стр. 507.

4. Кое Божие наставление, дадено на израиля, често се нарушаваше? Сждии 2:1. 2.

5. Какво вършеше израиль често следъ превземането на Ханаанъ? Сждии 1:21. 27—36.

Отговоръ: Израиль пропушаше да изгони или унищожи ханаанцитѣ, както Господъ бѣше заповѣдалъ, а имъ позволяваше да останатъ заедно съ олтаритѣ си въ страната.

Забележка. — „Господъ бѣ поставилъ своя народъ въ Ханаанъ като една мощна крепостъ да задържа потока

на моралното зло да не наводни свѣта. Ако останѣше вѣренъ на Господа, израиль имаше Божието обещание, че ще върви отъ победа къмъ победа. Той щѣше да предаде въ ржцетѣ имъ народи по-велики и по-силни отъ ханаанцитѣ.. Но безъ огледъ на високото си предназначение, тѣ предпочетоха удобството и себеугодничеството, тѣ оставиха неизползванъ случая за съвършенното завладѣване на страната и дълги години бѣха притѣснявани отъ остатѣка отъ тѣзи идолупоклонски народи, които бѣха, както пророкътъ бѣ предсказалъ, като „търне въ очитѣ имъ и бодли въ ребрата имъ“ (Числа 33:55). Израилянитѣ „се смѣсиха съ езичниците и се научиха на тѣхнитѣ дѣла“. (Пс. 106:35—39. 40). Тѣ влизѣха въ бракъ съ ханаанцитѣ и идолупоклонството се разпространяваше като язва по цѣлата страна.“ — Сжшо тамъ, стр. 544.

6. Предъ видъ тази непокорностъ, какво трѣбваше да бждатъ тѣзи народи за израиля? Какво сториха хората, когато чуха тѣзи думи? Сждии 2:3. 4.

7. Какво свидетелство се дава относно влиянието на Исусъ Навина и старейшинитѣ, които бѣха свързани съ него? На колко години бѣше Исусъ Навинъ, когато умрѣ? Стихове 7—9.

8. Какво забрави новото поколѣние? Какво започнаха да вършатъ тѣ? Стихове 10—13.

Забележка. — „Докато поколѣнието, което бѣше получило наставление отъ Исусъ Навина, живѣше още, идолупоклонството имаше малъкъ успѣхъ; но родителитѣ бѣха подготвили пѣтя за упадѣка на своитѣ чада. Неуважението, ограниченията, които Богъ бѣше положилъ предъ тѣзи, които завладѣха Ханаанъ, посѣ семена на зло, които продължаваха да принасятъ горчивъ плодъ за много поколѣния. Проститѣ обичаи на евреитѣ осигуряваха физическото здраве; сношението съ езичниците пѣкъ доведе до задоволяване апетита и страститѣ, които постепенно намаляваха физическата сила и отслабваха умственитѣ и морални способности. Чрезъ грѣховетѣ си израилянитѣ се отдалечиха отъ Господа; Божията сила се оттегли отъ тѣхъ и тѣ не мо-

жеха вече да противостоят на враговетъ си. Така тѣ бѣха подчинени отъ сжщитѣ народи, които съ Божията помощъ тѣ можеха да подчинятъ." — „Р. Р.", стр. 544, 545.

9. Какъвъ бѣше резултатътъ отъ този упадъкъ? Стихове 14, 15.

10. Когато израиль отново и отново забравяше Бога и служеше на боговетъ на съседнитѣ народи, какво допустна Богъ, за да го изпита? Стихове 20—23.

11. Какви роднинства свързваше израиль съ съседнитѣ народи? Колко напълно забрави израиль Бога? Сждии 3:5—7.

12. Когато дойде скръбъ по причина на тѣхнитѣ грѣхове, какво стори Богъ за тѣхъ? Сждии 2:18.

13. Предъ видъ това избавление, какво вършеше всѣка нова генерация? Стихъ 19.

Забележка. — „Винаги имаше единъ остатъкъ, който бѣше вѣренъ на Йезова; отъ време на време Господъ издигаше вѣрни и храбри мъже, за да съсиятъ идолупоклонството и да избавятъ израилянитѣ отъ враговетъ имъ. Но когато избавителятъ умираше и хората се освобождаваха отъ неговия авторитетъ, тѣ постепенно се връщаха къмъ идолитѣ. И така историята на упадъкъ и наказание, на покаяние и освобождение се повтаряше отново и отново.“ — Сжщо тамъ, стр. 545.

14. Въ търпението престжпленията на израиля кои качества на своя характеръ откри Богъ спрямо тѣхъ? Изходъ 34:6, 7.

Точки за размишление:

1. Какво е моето становище спрямо свѣтската срѣда и връзки?

2. Въ желанието си да покажа любовъ и нѣжностъ къмъ грѣшника, позволявамъ ли си да търпя злото?

3. Какво е влиянието на моето приятелство съ другитѣ върху отношението ми спрямо Христа и духовнитѣ нѣща?

7 урокъ — 15 февруарий 1930 год.

Единъ урокъ отъ Гидеоновия случай.

Златенъ стихъ: Сждии 6:22, 23.

Въведение: Следъ смъртъта на Исусъ Навина израиль вършеше зло предъ очитѣ на Господа, като се женѣше за езичниците и служеше на тѣхнитѣ богове. Като резултатъ на това, царѣтъ на Месопотамия ги пороби. Следъ 8 години израилянитѣ бѣха освободени отъ Готонила, внука на Халева. Четиредесетъ години тѣ имаха покой; следъ това новото поколѣние се отстри отъ Бога. Израиль бѣ отново поробенъ отъ моавцитѣ. Отъ това притѣснение ги избави Аодъ. Самегаръ бѣ следующиятъ, който помогна на народа, когато филистимцитѣ го угнетяваха. Сисара, войводата на Ханаанския царь, потискаше израиля. Девора и Варахъ по Божия заповѣдь доведоха израиля до победа надъ враговетѣ. Тази именно опитностъ бѣше причината за триумфалната пѣсенъ на Девора въ Сждии 5, която съдържа познатитѣ думи: „Кѣлнете Мировъ, рече ангелъ Господень; кѣлнете съ клетва жителитѣ му; защото не дойдоха на помощъ Господу противъ силнитѣ.“ Отново израиль имаше покой. Съ това достигаме времето на този урокъ и неговитѣ опитности.

Урокътъ:

1. Когато израиль стори зло предъ Господа, въ чии рѣще ги предаде той? За колко време? Сждии 6:1.

2. Какво бѣ принуденъ израиль да стори по причина на мадиамското притѣснение? Какво бѣше тѣхното положение? Стихове 2—6.

Забележка. — „Израиляните, живеещи на открито, бѣха принудени да оставятъ домоветъ си и да се събиратъ въ укрепени градове, да търсятъ прибежище въ крепости или дори въ дупките и скалиститѣ пукнатини на планинитѣ. Това потисничество продължи седемъ години, и когато народътъ въ своята скръбъ обърна внимание на Божиитѣ предупреждения и изповѣда грѣховетъ си, Богъ отново имъ издигна единъ помощникъ.“ — „Р. Р.“ стр. 546.

3. Когато израиль извика къмъ Господа, за какво имъ напомни Той въ една вестъ, изпратена до тѣхъ? Какво не бѣха сторили тѣ? Стихове 7—10.

4. Като доказателство, че Господъ чу израилевия викъ, на кого се яви ангелъ Господенъ въ това време? Кжде? Какъ поздрави той Гидеона? Стихове 11, 12.

Забележка. — Гидеонъ принадлежеше къмъ племето Манасия. Неговиятъ баща бѣше Йоасъ. Той живѣше въ Офра, градъ около шестъ мили югозападно отъ Сихемъ. Историята на Гидеона е една отъ най-впечатлителнитѣ истории на сѣдитѣ. Гидеонъ приличаше на царски синъ, както се докладва въ Сѣдии 8:18. Въ времето на събитията, които ще разгледаме, той вѣроятно бѣше на сръдна възраст, защото имаше синъ, достатъчно голѣмъ да върти мечъ.

5. Какво оплакване направи Гидеонъ? Какво направи ангелътъ? Стихове 13, 14.

6. Какво съмнение изрази Гидеонъ? Какво увѣрение му бѣ дадено? Какъ искаше да узнае Гидеонъ сигурно, че това бѣше вестъ отъ Бога? Стихове 15—18.

7. Когато Гидеонъ принесе жертвата си, какво доказателство даде ангелътъ за божествената си мисия? Стихове 19—21.

8. Какви чувства го завладѣха, когато узна това? Що му каза Богъ? Стихове 22, 23.

9. Кое бѣше първото дѣло, което Господъ заповѣда на Гидеона да стори? Стихове 25—27.

Забележка. — „Гидеоновият баща Йоасъ участвуваще въ упадъка на своитѣ сънародници, и въ Офра, кждето живѣше, бѣше издигналъ единъ голѣмъ олтаръ на Ваала. Тамъ градскитѣ жители принасяха жертви. Гидеонъ трѣбваше да съсипе този олтаръ, а на скалата, кждето ангелътъ бѣше изгорилъ жертвата му, трѣбваше да съгради олтаръ на Господа и тамъ да принесе жертва. Жертвуването на Господа бѣше повѣрено на свещеницитѣ и се извършваше само на олтаря въ Сило; но този, който бѣше наредилъ церемониалната служба и на когото сочеха всички жертви, имаше сила да промѣни нарежданията относно сжщитѣ. Гидеонъ трѣбваше да обяви война на идолупоклонството, преди да обяви война на враговетѣ на народа си.“ — Сжщо тамъ, стр. 547.

10. Какво влияние оказа това действие върху жителитѣ на града? Какво заповѣдаха тѣ на Гидеоновия баща? Какъвъ отговоръ получиха? Стихове 28—32.

11. Какъ се държаха между това мадиамцитѣ и амаличанитѣ? Стихъ 33.

12. Къмъ какво подбуди Божиятъ Духъ Гидеона? Кого повика той? Стихове 34, 35.

Забележка. — Когато Гидонъ видѣ войската на амаличанитѣ и мадиамцитѣ да се събиръ, за да унищожи израиля, сърдцето му силно се подвижи и Божиятъ Духъ го накара да възтржи смущение. Едни отъ най-първитѣ, които отговориха, бѣха авизерцитѣ, чиито езически олтари той бѣше съборилъ. Авизеръ бѣше основателътъ на семейството, къмъ което Гидеонъ принадлежеше. (Исусъ Навинъ 17 : 2.) Гидеоновата храбра и съвестна постжпка въ извършване Божиитѣ наставления бѣше спечелила тѣхното внимание и тѣхната благородна готовность за помощъ. И други племена се присѣдиниха къмъ Гидеона. Израиль подѣ божественото водителство бѣше готовъ да даде свидетелство за спасяващата Божия сила.

13. Какво помоли Гидеонъ Бога, за да се

увѣри, че Богъ ще бжде наистина съ него? Стихове 36, 37.

14. Какъ отговори Богъ? Стихъ 38.

15. Бавейки се още, какво друго доказателство изиска Гидеонъ? Какъ отговори Богъ? Стихове 39, 40.

Забележка. — „Гидеонъ не смѣше да застане начело на армията безъ още едно доказателство, че Богъ го е призвалъ за тази работа и че той ще бжде съ него.“ — Сжщо тамъ, стр. 548:

16. Какъвъ урокъ можемъ да извлѣчемъ ние отъ тази опитность?

Забележка. — Когато е нужно, Богъ промѣня обикновения ходъ на природата, тъй като цѣлата природа е подъ негова заповѣдъ. Той създаде всички нѣща. Посрѣщайки за пръвъ пѣтъ въ своята опитность мощнитѣ войски на израилевитѣ врагове, Гидеонъ желаше отново единъ видимъ знакъ, че Богъ ще върви предъ него за борба, че той ще ржководи израилевитѣ войски. Два пѣти природниятъ редъ се промѣни. „Направи Богъ така“, е докладътъ на Библията. Доказателство за промѣняне природния редъ виждаме въ живота на всѣки покаянъ вѣрующъ. Когато Господъ се намѣси, онова, което постоянно тегли къмъ гибель, може да се промѣни тъй, щото да носи спасение, новъ животъ, нова сила. Всѣка отговорена молитва е едно доказателство за Божията готовность да „промѣни нѣщата“, за да ни увѣри въ желанието си да ни доведе до пълна победа.

Точки за размишление :

1. Отворено ли е сърцето ми за първия зовъ на Господа? Храня ли съмнения, които биха ми попрѣчили да чуя неговия зовъ?

2. Бихъ ли ималъ куражъ да действамъ при Божията заповѣдъ, ако съмъ видимо самъ?

3. Какво доказателство имамъ азъ, че Богъ наистина ме е призвалъ да служа на Христа?

8 урокъ — 22 февруарий 1930 г.

Успѣхътъ не зависи отъ числото.

Златенъ стихъ; II Коринт. 14:11.

Въведение: Следъ като получи непогрѣшимитѣ знаци, че Господъ го е призвалъ да избави израиля, Гидеонъ прие отговорността, която му се възлагаше. Така окураженъ, Гидеонъ изведе всичкитѣ си военни сили, за да се бори съ пришелцитѣ. Тогазъ се събраха заедно всичкитѣ мадиамци и амаличани и източнитѣ жители, та преминаха и разположиха стана въ дола Израелъ. Всичката бойна сила подъ Гидеонова команда броеше 32,000 мъже . . . Понеже тѣхното число бѣше тѣй малко въ сравнение съ това на врага, Гидеонъ се въздържаше да направи обикновеното известие. (Второз. 20:5—8) Той бѣ съвсемъ очуденъ при вестъта, че неговата войска била твърде голѣма. Но Господъ видѣ гордостъта и невѣрието, което съществуваше въ сърдцата на неговитѣ хора. Възбудени отъ наложителнитѣ покани на Гидеона, тѣ съ готовност се събраха; обаче мнозина се уплашиха, когато видѣха множествата на мадиамцитѣ. И сега, ако израиль би победилъ, тѣзи горделивци щѣха да припишатъ славата на себе си, вмѣсто да припишатъ победата на Господа.“ — „Р. Р.“ стр. 548, 549.

Урокътъ:

1. Какъ нареди Гидеонъ войскитѣ си за борба съ мадиамцитѣ? Сжди 7:1. 2.

2. Какъ намали Богъ израилевата войска? Колко души се върнаха дома? Стихъ 3.

3. Когато останаха само 10,000, каква втора вестъ даде Богъ на Гидеона? Стихъ 4.

4. Какъвъ щѣше да бжде вториятъ изпитъ? Колко души изпълниха Божиитѣ условия? Стихове 5, 6.

Забележка. — „Често пжти характерътъ се изпитва чрезъ най-проститѣ сръдства. Тѣзи, които въ опасностъ се грижеха да задоволятъ собственитѣ си нужди, не бѣха мжжетѣ, на които можеше да се уповава въ нужда. Господь нѣма мѣсто въ своето дѣло за небрежливи работници, които търсятъ да задоволятъ себе си. Мжжетѣ, които той си избра, бѣха малцината, които не позволиха собственитѣ имъ нужди да ги спратъ въ изпълнението на длѣжността имъ. Тристата избрани мжже не само че притежаваха куражъ и себеконтролъ, но бѣха мжже на вѣрата. Тѣ не бѣха се осквернили съ идолупоклонство. Богъ можеше да ги ржководи, и чрезъ тѣхъ можеше да издействува избавление за израиля. Успѣхътъ не зависи отъ числото. Богъ може да избави чрезъ малцина, както и чрезъ мнозина. Той се прославя не толкова чрезъ голѣмото число, колкото чрезъ характера на тѣзи, които му служатъ.“ — Сжщо тамъ, стр. 549. 550.

5. Какви наставления даде Господь на Гидеона относно тѣзи, които не бѣха избрани за битката? Колко бѣха избранитѣ? Стихове 7, 8.

6. За да укрепи Гидеоновото сърдце за предстоящата битка, какво му поржча Богъ? Стихове 9—11.

7. Колко на брой бѣха съюзнитѣ войски на мадиамцитѣ и амаличанитѣ? Стихъ 12.

8. Какъвъ разговоръ чуа Гидеонъ и неговиятъ слуга? Какво бѣше значението на съня на мадиамеца? Стихове 13, 14.

Забележка. — „Гидеонъ потреперваше, когато си помислѣше за утрешната битка. Но Господь му говори презъ нощта и му заповѣда да слѣзе съ Фура, неговия слуга, въ стана на мадиамцитѣ, като му даде да разбере, че той ще чуе тамъ нѣщо за свое окуражение. Той отиде, и чакащъ

въ тъмнината и мълчанието, чу единъ войникъ да разправя сънъ на другаря си. . . Гидеонъ съзна гласа на Господа, говорящъ къмъ него чрезъ тѣзи мадиамски чужденци. Връщайки се до малката си войска, той каза: „Станете, защото Господъ предаде въ ржката ви мадиамския станъ!“ — Сжщо тамъ, стр. 550.

9. Какъвъ бѣше отговорътъ на Гидеона? Каква заповѣдъ се даде веднага? Стихъ 15.

10. Какъ раздѣли той своитѣ сили? Какви нареждания трѣбваше да следватъ тѣ? Какво трѣбваше да викатъ? Стихове 16—18.

11. По кое време презъ нощта дойдоха Гидеонъ и групата му въ стана на мадиамцитѣ? Какво бѣше първото му действие въ борбата? Стихъ 19.

12. Какъвъ бѣше отговорътъ на другитѣ групи? Какъвъ викъ прозвуча отъ тритѣ страни на стана? Какво влияние оказа това на мадиамцитѣ? Стихове 20—22.

Забележка. — „Водителятъ, когото Господъ избра да победи мадиамцитѣ, не заемаше важно положение въ израиль. Той не бѣше управникъ, нито свещеникъ, нито левитъ. Той се считаше за най-малкъ въ бащиния си домъ. Но Господъ видѣ въ него човѣкъ съ куражъ и справедливостъ. Гидеонъ не уповаваше въ себе си, но бѣше готовъ да следва Божието ржководство. Господъ не винаги избира за своята работа хора съ най-голѣми таланти; той избира тѣзи, които може да употреби най-добре. — Сжщо тамъ, стр. 553.

13. Кой се събра да гони поразенитѣ отъ Господа мадиамци? Стихъ 23.

Забележка. — „Когато новината за победата се разчу, хиляди израиляни, които се бѣха върнали въ домоветѣ си, се присѣдиниха въ гонене на бѣгащитѣ врагове. Мадиамцитѣ се отправиха къмъ Йорданъ, като се надѣваха

да достигнатъ своята собствена областъ, отъ другата страна на рѣката.“ — Сжщо тамъ.

14. Каква вестъ бѣ изпратена на Ефремъ? Кого хванаха тѣ? Стихове 24, 25.

15. Кои царе плени Гидеонъ по-късно? Сжди 8:11, 12.

16. Какво помолиха израилевитѣ мжже Гидеона? Какъвъ бѣше неговиятъ отговоръ? Стихове 22, 23.

17. Какво направи по-късно Гидеонъ отъ златнитѣ обеци на амаличанитѣ? Какво следствие имаше това? Стихове 24—27.

Забележка. — „Понеже му бѣ заповѣдано да принесе жертва на скалата, кждето му се яви ангелътъ, Гидеонъ заключи, че той трѣбва да е опредѣленъ да действа като свещеникъ. Безъ да чака божествено посвещение, той реши да приготви едно подходяще мѣсто и да въведе богуслужение, подобно на това, което се вършеше въ скинията. Понеже народътъ обичаше Гидеона, последниятъ не срещна никаква трудностъ за извършване своя планъ. При неговата молба всичкитѣ златни обеци, взети отъ мадиамцитѣ, му бѣха дадени. Хората събраха и много други ценни материали, заедно съ богато украсенитѣ дрехи на мадиамскитѣ князе. Отъ събрания материалъ Гидеонъ направи единъ ефодъ и единъ нагрѣдникъ, наподобяващи тѣзи, които носѣше първосвещеникътъ. Това дѣло на Гидеона бѣше примка за самия него, неговото семейство и за израиля. Своеволното богуслужение накара много отъ народа найсетне съвсемъ да забравятъ Господа и да служатъ на идоли. Следъ Гидеоновата смъртъ голѣма часть отъ народа, между които и собственото му семейство, се присъедини въ този упадъкъ. Така народътъ бѣ отклоненъ отъ Господа тъкмо чрезъ човѣка, който еднажъ бѣ съсипалъ тѣхното идолупоклонство.“ — Сжщо тамъ, стр. 555, 556.

18. Следъ Гидеоновата смъртъ какво дѣло започна израиль отново? Стихъ 33—35.

19. Какъвъ важенъ урокъ можемъ да научимъ отъ тази опитность?

Забележка. — „За себе си азъ винаги сравнявамъ битките и войнитѣ на миналото съ моралнитѣ битки противъ злинитѣ, началствата и силитѣ на злото, които бѣснувать около и въ насъ. Тѣ изискватъ сжщия куражъ, изкуство и посвещение себе си, каквито изискваха борбитѣ срещу старитѣ врагове, които въ ранни времена нападаха Божия народъ.“ — Peloubet.

Точки за размишление:

1. Дали гледамъ на числото, за да имамъ куражъ, или съмъ готовъ да уповавамъ въ Бога съ малцината?

2. Дали ние „изброяваме“ израиля днесъ въ сърдцата си, или се облѣгаме на Божията сила?

3. Какво влияние оказва успѣхътъ върху нашитѣ сърдца? Оставаме ли смирени?

4. Срещу кои нѣща въ моето сърдце трѣбва да се боря най-усърдно?

9 урокъ — 1 мартъ 1930 г.

Уроци отъ живота на Самсона.

Златенъ стихъ : Римл. 6 : 16.

Въведение. Въ историята на израиля презъ времето на сждиитѣ сж докладитѣ на хора съ необикновени способности, чиито опитности съдържатъ поука за всички поколѣния. Отъ живота на Самсона можемъ да научимъ злинитѣ, които следватъ, когато човѣкъ се отдаде да следва своитѣ страсти и желанія, като забраая задълженията си спрямо Бога и неговото дѣло. Самсонъ бѣше човѣкъ съ забележителна способность, борчески сили и силна личность, и Господь го употреби като инструментъ за избавление на своя народъ, въпрѣки показаната въ живота му слабостъ.

Урокътъ.

1. Въ времето, когато израиль бѣ тежко потиснатъ отъ филистимцитѣ, каква вестъ дойде до жената на Маное? Сждии 13:2—5.

Забележка. — „Всрѣдъ широко-разпространения упадъкъ вѣрнитѣ поклонници на Бога продължаваха да се молятъ за избавление на израиля. Макаръ че повидимому нѣмаше никакъвъ отговоръ, макаръ че година следъ година силата на потисника продължаваше да се слага по-тежко надъ страната, Божието провидение приготвяваше помощъ за израиля. Въ раннитѣ години на филистимското потисничество се роди едно дете, чрезъ което Господъ желаше да сломи силата на мощнитѣ врагове.“ — „Р. Р.“ стр. 560.

2. Какво се молѣше Маное? При кои обстоятелства наставленията къмъ Маноевата жена се повториха? Стихове 8—14.

3. Когато Маное и жена му искаха да задържатъ вестителя, какво убедително доказателство за своята личностъ даде той? Стихове 15—20.

4. Какво име се даде на Маноевия синъ? Какво движеше Самсона, когато стана младежъ? Стихове 24, 25.

5. Кой спечели симпатиитѣ на Самсона? Какъвъ въпросъ зададоха родителитѣ му? Сждии 14:1—4.

Забележка. — „Тъкмо въ времето, когато Самсонъ възмъжаваше, когато трѣбваше да извърши своята божествена мисия, въ времето, когато трѣбваше да бжде вѣренъ на Господа, Самсонъ се свърза съ враговетѣ на израиля. Той не питаше Господа, дали ще може да прослави Бога по-добре, когато се свърже съ предмета на своя изборъ, или дали така ще може да изпълни цельта, която трѣбваше да постигне въ живота си. На всички, които търсятъ да прославятъ първомъ Бога, Той е обещалъ мъдростъ; но нѣма обещание за тѣзи, които желаятъ да задоволяватъ себе си. Колко мнозина постъпватъ сжщо като Самсона! Колко често

се свързва бракъ между вѣрующъ и невѣрующъ, понеже наклонността владѣе въ избора на съпругъ или съпруга! Странитѣ не търсятъ съветъ отъ Господа, нито иматъ предъ видъ неговата слава.“ — Сжщо тамъ, стр. 563.

6. Какъвъ инцидентъ се случи при едно отъ посещенията на Самсона въ Тамнатъ? Когато Самсонъ се върна за да вземе жена си, какво намѣри той на пѣтя? Какво направи той съ меда? Стихове 5—9.

7. Каква гатанка зададе Гидеонъ на свадбеното праздненство? На кого? Какъ узнаха тѣ отговора? Съ какви резултати? Стихове 10—20.

8. Когато Самсонъ посети жена си, какво узна той? Какво стори той въ гнѣва си? Сждии 15:1—5.

9. Какво искаха филистимцитѣ отъ Юда? Стихове 6—10.

10. Какъ се опитаха юдинитѣ мжже да посрещнатъ това желание? Каква необикновена сила прояви Самсонъ при избавлението си? Стихове 11—15.

Забелжка. — „Ако израилянитѣ бѣха готови да се свържатъ съ Самсона и да следватъ победата, тѣ биха могли въ това време да се избавятъ отъ силата на потисниците си. Но тѣ бѣха страхливи и безъ куражъ. Тѣ бѣха небрежили дѣлото, което Богъ имъ заповѣда да извършатъ, именно, да изгонятъ езичниците, и бѣха се свързали съ тѣхъ въ тѣхнитѣ унижителни обичаи, търпѣха тѣхната жестокостъ и даже я щадѣха, щомъ тя не ги засѣгаше. Когато сами се поставиха подъ силата на потисника, тѣ временно се подчиниха робски на унижението, отъ което можеха да се избвятъ, ако само се покоряваха на Бога. Дори тогава, когато Господъ имъ повдигна избавителъ, не редко тѣ го оставяха и се съединяваха съ враговетѣ си.“ — Сжщо тамъ стр. 564.

11. Когато Самсонъ изглеждаше еднажъ, че е въ ржцетѣ на врага, какъ се избави той? Сждии 16:2. 3.

12. Какъвъ планъ скроиша филистимцитѣ, за

да узнаятъ тайната на Самсоновата сила? Какъвъ бѣше резултатътъ отъ първия опитъ? Отъ втория? Отъ третия? Стихове 4—14.

13. Колко настоятелна стана Далила въ своята молба? Какъ изгуби най после Самсонъ силата си? Стихове 15—20.

Забележка. — „Самсонъ обичаше една жена въ дола Сорикъ, не далечъ отъ неговото родно мѣсто. Името ѝ бѣ Далила, унищожителката.“ Долината Сорикъ бѣ прочута съ своитѣ лозя: тѣ бѣха искушение и за пжтуващия назарянинъ, който се бѣше вече предалъ на пиене вино, нарушаващъ така друга връзка, която го свързваше съ чистотата и съ Бога. . . Малко по малко той наруши условията на своето свето призвание. Господъ бѣ дълготърпеливъ спрямо него, но когато той се отдаде на грѣха до толкова, че откри тайната си, Господъ се отдѣли отъ него. Нѣмаше особена сила въ дългата му коса, тя бѣше само знакъ на неговата вѣрность спрямо Бога; и когато въ задоволяване своята страсть Самсонъ жертвува този символъ, той се лиши отъ богословенията, знакъ за които бѣше тя.“ — Сжщо тамъ, стр. 565, 566.

14. Когато Самсонъ изгуби силата си, какво му сториха филистимцитѣ? Какъ се чувствуваха тѣ поради неговото пленничество? Когато пиршествуваха, кого повикаха тѣ? Какъ отговори Самсонъ? Стихове 21—25.

Забележка. — „Въ страдание и унижение, станалъ играчка на филистимцитѣ, Самсонъ научи повече за своята собствена слабостъ, отколкото знаеше по-рано; неговитѣ страдания го доведоха до покаяние. Когато косата му порастна, неговата сила постепенно се възвръщаше: но враговетѣ му, считайки го за плененъ и безпомощенъ затворникъ, не се страхуваха.“ — Сжщо тамъ, стр. 566.

15. Какво помоли Самсонъ момчето, което го водѣше? Каква молитва къмъ Бога въздигна той? Съ какво последно усилие свърши Самсонъ живота

си? Кжде биде погребенъ той? Отъ кого? Колко време сжди той израиля? Стихове 26—31.

Забележка. — „Божие то обещание, че чрезъ Самсона, ще започне, да избавя израиля отъ ржката на филистимцитѣ“, се изпълни; но колко тъменъ и ужасенъ е докладътъ за този животъ, който можеше да бжде хвала за Господа и слава за народа! Ако Самсонъ бѣше вѣренъ на своето божествено призвание, Божието намѣрение за неговата почестъ и прославяне щѣше да се изпълни. Но той се предаде на искушението, и се показва недостоеенъ за довѣрието, което Богъ му възлагаше; неговата мисия се свърши съ поражение, робство и смъртъ.

Физически Самсонъ бѣше най-силниятъ човѣкъ на земята, но въ себевладение, справедливостъ и твърдостъ той принадлежеше къмъ най-слабитѣ човѣци. Мнозина считатъ силнитѣ страсти за силенъ характеръ; но вѣрното е, че онзи, който се оставя да бжде побеждаванъ отъ своитѣ страсти, е единъ слабъ човѣкъ. Действителното величие на човѣка се измѣрва чрезъ силата на чувствата, които той владѣе, а не споредъ тѣзи, които го владѣятъ.“ — Сжщо тамъ, стр. 567. 568.

Точки за размишление:

1. Кои много обкновени навици отслабватъ нашето тѣло?

2. Наклоненъ ли съмъ да следвамъ желанията си, когато сж въ противоречие съ наставленията на Божието слово?

3. Има ли нѣщо въ моя животъ, което ме прави да изгубвамъ духовната си сила, както Самсонъ изгуби своята физическа сила?

4. Постепенното отклонение отъ откритата Божия воля за следване естественитѣ желания води винаги до горчивъ край.

5. Историята за живота на Самсона: единъ животъ на голѣми обещания, жертвуванъ на олтаря

на страстта и удоволствието, може да ни послужи за урокъ.

10 урокъ — 8 мартъ 1930 г.

Наградата за любовъ и вѣрность.

Златенъ стихъ: Руть 1:16, 17.

Въведение: Историята на Руть е единъ отъ най-красивитѣ духовни разкази въ Библията. Въ него се даватъ нѣкои отъ най-трогателнитѣ описания на детинска любовъ и набожностъ. Тукъ се намиратъ ранни доказателства за потеклото на Месия, тъй като една отъ наградитѣ за вѣрността на Руть къмъ свекърва ѝ и за вѣрата ѝ въ Йеова е, че тя, макаръ езичница по рождение, стана прародителка на царъ Давида и на Спасителя Исуса Христа. Въ опитността на Руть се рисува планътъ, опредѣленъ отъ Бога, че чужденецътъ, който влѣзе въ израиль и вѣрва въ Йеова, става единъ отъ избрания народъ. (Вижъ Левитъ 19 : 33, 34; Числа 15 : 15.)

Урокътъ:

1. Презъ време на сждиитѣ кое израилско семейство бѣ изгонено поради гладъ въ Моавъ? Следъ Елимелеховата смъртъ, какво сториха синоветѣ на Ноеминъ? Какви бѣха имената на тѣхнитѣ жени? Руть 1 : 1—4.

2. Каква промѣна стана въ тѣзи семейства следъ десетъ години? Какво реши да стори тогава Ноеминъ? Стихове 5—7.

3. На какво искаше да придума Ноеминъ снахитѣ си? Коя отъ тѣхъ се върна при народа си? Стихове 8—14.

4. Какъ принуждаваше Ноеминъ Руть да стори сжщото? Съ кои безсмъртни думи показа Руть

вѣрността си къмъ Ноеминъ и живия Богъ? Стихове 15—17.

Забележка. — Опитността, докладвана тукъ, показва, че дълго преди Рутъ да бѣ принудена за решение, тя се бѣ решила да сподѣля своята участъ съ Ноеминъ и израилъ и да служи на Йеова. Рутъ взе своето решение не сега, внезапно. Любовта къмъ богобояливата Ноеминъ бѣ събудила у нея това решение. Рутъ се прилепи при свекърва си поради щастието, което намѣри въ нейната вѣра и добра дружба. Вѣрна дъщеря на една вдовица, която бѣ погребла цѣлото си семейство, Рутъ сподѣляше съ Ноеминъ всичко — нейната бедностъ, нейнитѣ скѣрби, нейнитѣ трудове за прехраната. Думитѣ: „Твоитѣ люде ще бждатъ люде мои, и Богъ твой — Богъ мой,“ излизаха отъ едно истинно сърдце, и до края на доклада, дори следъ женидбата си съ Вооза, Рутъ сподѣляше щастие и благословение съ Ноемичъ.

5. Следъ като позволи на Рутъ да дойде съ нея, на кое мѣсто дойдоха тѣ? Какъ бѣ поздравена Ноеминъ? Какъвъ бѣше нейниятъ отговоръ? Стихове 18—21.

6. Презъ кое годишно време дойдоха тѣ въ Витлеемъ? Какъвъ богатъ сродникъ имаше Ноеминъ въ Витлеемъ? Какво реши Рутъ да стори? Стихъ 22; 2 : 1—3.

Забележка. — Воозъ бѣше снъ на Раавъ, жената въ Йерихонъ, която бѣ спасена, понеже скри съгледателитѣ на Исуа Навина.

8. Какъ призна Рутъ неговата добрина? Какво каза Воозъ, защо се отнася той така къмъ нея? Стихове 10—12.

Забележка. — Добродетельта не остава невъзнаградена. На Вооза бѣха съобщени вѣрността и любовта на Рутъ спрямо Ноеминъ. Той съзна истинската стойностъ на такава преданностъ. Той съзна, че Рутъ е дошла да зависи отъ грижата и закрилата на Израилевия Богъ. Това всичко мо-

же да увѣри и насъ въ Божието ръководство и гража за насъ.

9. Какъ изрази Рутъ благодарността си къмъ Вооза? Какви специални наредби направи той за да може тя да събира повече класове? Ст. 13—17.

10. Какво щастие за Ноеминъ донесе резултатътъ отъ работата на Рутъ? Какъвъ съветъ за бъдещето даде тя на Рутъ? Ст. 18—23.

11. Следъ като на Вооза, споредъ израилскитѣ обичаи, бѣ обърнато внимание за длъжноститѣ му на сродникъ, какъ се потруди той да изпълни закона? Съ какъвъ резултатъ? Рутъ 4:1—5.

Забележка. — Тукъ отново ни се показва вѣрността на Рутъ спрямо закона и нравитѣ на израиля. Тя бѣше млада. Тя можеше да търси и си намѣри съпругъ между младитѣ моавски мжже, защото тя бѣ хубава. Но вмѣсто това, тя реши да се свѣржи съ единъ отъ Божия народъ.

12. Какво становище взе най-близкиятъ сродникъ? Ст. 6—8.

Забележка. — Най-близкиятъ сродникъ изу калеврата си и я даде на Вооза. Чрезъ това той предаваше всички свои права и задължения надъ наследieto въ полза на Вооза, следуюция сродникъ. Пълниятъ текстъ на закона за сродника се докладва въ Второзаконие 25:5—9.

13. Готовъ за какво се обяви Воозъ? Какво желание изразиха тѣ? Стихове 9—12.

14. Кое дете се роди на Вооза и Рутъ? Баща на кого стана то? Стихове 13, 17.

15. Какъ бѣ благословена и Ноеминъ въ тази опитность? Стихове 14—16.

16. Като баща на Давида, прародителъ на кого друго стана Воозъ? Матей 1:5, 16.

Точки за размишление :

1. Въ часъ на решение да следвамъ Господа

съ неговитѣ чада, или да остана съ невѣрующитѣ роднини, кое ще предпочета азъ?

2. Съзнавамъ ли нуждата да изпълня Божия съветъ, макаръ той да е противъ естественитѣ ми желанія?

3. Какви добри качества мога да открия въ Вооза отъ постѣпкитѣ му съ неговитѣ слуги, съ Руть и Ноеминь?

4. Защо такива личности като Раавъ, покаяната блудница и Руть, покаяната идолупоклонка, взеха участие въ потеклото на нашия Господъ Исусъ?

11 урокъ — 15 мартъ 1930 г.

Какъ Богъ прие и възнагради дарбата на една майка.

Златенъ стихъ: I Царе 2:2.

Въведение: Илия бѣше свещеникъ и сѣдия въ израиль. Той заемаше най-високото и отговорно мѣсто всрѣдъ Божия народъ. Като мжжъ, избранъ за светитѣ служби на свещенството и поставенъ надъ страната като най-висшъ сѣдийски авторитетъ, той бѣ гледанъ за примѣръ, и упражняваше едно голѣмо влияние надъ Израилевитѣ племена.“
— „Р. Р.“, стр. 575.

Урокътъ.

1. Кой човѣкъ отъ Ефремъ всѣка година посещаваше Сило, за да се поклони и жертвува? Какво бѣ положението въ неговото семейство? Кои свещеници служеха по онова време въ светилището? I Царе 1:1—3.

2. Кой дразнѣше Ана, понеже тя бѣ бездетна? Съ какъвъ резултатъ? Кой се опитваше да я утеши? Стихове 4—8.

3. Когато Ана се молѣше при входа на храма, какъвъ оброкъ направи тя предъ Бога? Кой я наблюдаваше? Какъвъ упрѣкъ ѝ направи Илия? Какъвъ бѣше нейниятъ отговоръ? Стихове 9—14.

4. Когато Илия узна нейното сърдечно желание, какво благословение произнесе той? Каква промѣна стана съ Ана оттогава? Стихове 15—18.

Забележка — „Първосвещеникътъ бѣ дълбоко трогнатъ; защото той бѣше единъ човѣкъ Божий; и вмѣсто упрѣка, той произнесе едно благословение“. — „Р. Р.“ стр. 570.

5. Когато на Ана се роди синъ, какво име му даде тя? Защо Ана престана за известно време да отива на ежегодното поклонение въ Сило? Стихове 20—23.

Забележка. — „Молитвата на Ана бѣше чута; тя получи дарбата, за която се бѣ молила тъй усърдно. Когато поглеждаше на детето, тя го нарече Самуилъ — „Изпросенъ отъ Господа“. Веднага щомъ малкото бѣше достатъчно голѣмо, за да бжде отдѣлено отъ майка си, тя изпълни обрека си. Ана любѣше детето си съ всичката преданность на едно майчино сърдце; день следъ день, когато наблюдаваше неговитѣ развиващи се сили и слушаше неговото детско бърборене, любовта ѝ къмъ него се увеличаваше. Самуилъ бѣше нейниятъ единственъ синъ, специалната дарба отъ небето; но тя го бѣ получила като едно съкровище, посветено на Господъ, и тя не искаше да задържи отъ Дарителя неговата собственость.“ — Сжщо тамъ, стр. 570, 571.

Когато Самуилъ бѣше отдоенъ, какво приготвление направи Ана, за да го посвети на служба Господу? На кого го донесе тя? На каква възраст бѣше детето? Стихове 24, 25.

7. Какво признание за Божията доброта направи тя? За колко време детето бѣ посветено на Божията служба? Стихове 26—28.

Забележка. — „Илия бѣ дълбоко трогнатъ отъ вѣрата и преданността на тази израилска жена. Самъ той, единъ премного отстъпчивъ баща, бѣше смиренъ и укоренъ, когато гледаше тази голѣма жертва на майката, която се раздѣляше отъ своето единствено дете, за да го посвети на служба Богу. Той се почувствува обвиненъ за своята себелюбива обичъ, преклони се въ смирение и почитание предъ Господа, и се молѣше.“ — Сжщо тамъ, стр. 571.

8. Въ благодарствената молба на Ана чия сила и доброта бѣха прославени? I Царе 2:1—10.

Забележка. — „Думитѣ на Ана бѣха пророчески, както за Давида, който ще царува като израилски царъ, тъй и за Месия, Помазаникътъ Господень. Макаръ хвалебната пѣсень да изглежда отначало като бърборене на една безочлива и свадлива жена, тя сочи къмъ унищожението на Божиитѣ врагове, и крайния триумфъ на неговия спасень народъ.“ — Сжщо тамъ, стр. 572.

9. Следъ като Елкана си отиде въ кжщи, кжде остана Самуилъ да слугува? Стихъ 11.

Забележка. — „Отъ Сило Ана тихо се завърна въ своя домъ въ Рама, оставяйки детето Самуилъ да бжде обучено за служба въ дома Божий, подъ наставничеството на първосвещеника. Отъ най-ранна възраст тя учеше сина си да люби и почита Господа, да счита себе си като Божия собственостъ. Чрезъ всѣки познатъ предметъ, който го обкржжаваше, тя търсѣше да отправи мислитѣ му къмъ Създателя. Когато се отдѣли отъ детето си, грижата навърната майка не преставаше. Всѣки день той бѣше предметъ на нейнитѣ молитви. . . Тя не просѣше за сина си свѣтско величие, но усърдно се молѣше да получи той онова величие, което небето ценя — да бжде за слава на Господа и за благословение на неговитѣ съчовѣци.“ — Сжщо тамъ.

10. Когато Самуилъ служеше въ храма, какво правѣше майка му всѣка година за него? Стихове 18, 19.

11. Какъ възнагради Богъ Ана за дарбата на първородния ѝ синъ ? Стихове 20, 21.

Забележка. — „Каква награда бѣ дадена на Ана ! Какво окуражение за върностъ е нейниятъ примѣръ ! На всѣка майка сж предложени случаи отъ безценна стойностъ, безкрайно скжпи интереси. Скромниятъ кржгъ на действие и изпълнението на невидими задължения, които много жени считатъ за уморителна задача, трѣбва да се гледатъ като една велика и благородна работа. Привилегия на майката е да благославя свѣта чрезъ своето влияние. Като върши това, тя ще създаде радостъ за собственото си сърдце. Тя може да управля нозетѣ на своитѣ деца въ правия пжтъ, който презъ слънчева свѣтилина и сѣнка води до славнитѣ височини горе. Но само тогава, когато въ себствения си животъ тя се стреми да следва ученията на Христа, тя може да се надѣва да формира характера на своитѣ деца споредъ божествения примѣръ. Свѣтътъ гѣмжи отъ отровни влияния. Модата и обичаитѣ упражняватъ силно влияние върху младитѣ. Ако майката не умѣе да наставлява, ржководи и управля, децата ѝ ще приематъ злото и ще се отвърнатъ отъ доброто. Нека всѣка майка отива често при Спасителя съ молитвата : „Научи ме, какъ да поучавамъ детето, и какво да му сторя.“ Нека тя внимава на наставленията, които Богъ е далъ въ Словото си, тогава ще ѝ бжде дадена мждростъта, отъ която тя се нуждае.“ — Сжщо тамъ, стр. 572. 573.

12. Какво се казва за характера на Илиевитѣ синове ? Какви голѣми грѣхове вършиха тѣ ? Стихове 12—17.

Забележка. — „Синоветѣ на Илия, вмѣсто да съзнатъ важността на тази символична служба, мислѣха само, какъ да направятъ това срѣдство за задоволяване своята страсть къмъ наслаждения. Недоволни отъ частъта отъ благодарствената жертва, която имъ се падаше, тѣ искаха повече. Многото такива жертви, които се принасяха на годишнитѣ празници, даваха случай на свещеницитѣ да се

..обогатятъ за сѣтка на народа. Свещеницитѣ не само че изискваха повече, отколкото имъ се падаше, но отказваха да чакатъ, докато тлѣстината изгори като жертва на Господа.“ — Сжщо тамъ, стр. 576.

13. Какъвъ укоръ отпрати Илия въ своята напреднала възраст на синоветѣ си? Какъ отговориха тѣ? Какво бѣше Божието намѣрение поради тѣхното бунтовническо поведение? Стихове 22—25.

14. Между това, какъ се развиваше детето Самуилъ? Стихъ 26.

Забележка. — „Всѣка година нови важни длѣжности му биваха предавани; и докато той бѣше още дете, сложенъ му бѣ единъ лененъ ефодъ въ знакъ на неговото посвещение въ работата на свещилището. Младъ, какъвто бѣ, когато бѣ донесенъ да служи въ скинията, Самуилъ още тогава имаше да извършва служби, съобразно силитѣ си. Огначало тѣ бѣха много скромни и не винаги приятни; но Самуилъ ги извършваше съ най-голѣмо усърдие и съ доброволно сърдце. Религията си той прилагаше въ всѣка служба на живота. Той считаше себе си като Божий слуга, и работата си като Божия работа.“ Сжщо тамъ, стр. 573.

15. Каква вестъ донесе Божиятъ пророкъ на Илия относно бждещето на неговия домъ? Какво трѣбваше да бжде знакъ за пълното изпълнение на това пророчество? Стихове 27—34.

Забележка. — „Поради свещеническата длѣжностъ влиянието на Илия бѣше по-голѣмо, отколкото, ако той бѣше единъ обикновенъ мжжъ. Неговиятъ семеенъ животъ се подражаваше въ цѣлия израиль. Гибелнитѣ резултати отъ неговата немарливостъ и нехайство се виждаха въ хиляди домове, които се нареждаха споредъ неговия примѣръ. . . Голѣми сж злинигѣ на родителска невѣрностъ при каквито и да е обстоятелства, но тѣ сж 10 пжти по-голѣми, когато тѣ сж съществуватъ въ сействата на тѣзи, които сж опредѣлени като учители на народа. Когато занемаряватъ управляването на

домовѣтъ си, чрезъ своя лошавъ примѣръ тѣ заблуждаватъ мнозина. Тѣхната вина е толкова по-голяма отъ онази на другитѣ, колкото по-отговорна е службата имъ.“ Сжщо тамъ, стр. 579.

16. Къкъвъ свещеникъ обеща Богъ да си въздигне? Стихове 35, 36.

Точки за размишление :

1. Когато скърбъ потиска сърдцето ми, кжде отивамъ за помощъ и утешение?

2. Ще бжда ли готовъ да върна най-ценния даръ отъ небето отново на Божията служба?

3. Възпитаваме ли нашитѣ деца така, че въ часъ на искушения да стоятъ вѣрни и непоколебими като Самуила?

12 урокъ — 22 мартъ 1930 г.

Самуилъ призванъ за пророкъ; Божиятъ ковчегъ плененъ.

Златенъ стихъ: Притчи 29:18.

Въведение: „Доуго предупреждение трѣбваше да се даде на Илиевия домъ. Господъ не можеше да се сношава съ първосвещеника и синоветѣ му; тѣхнитѣ грѣхове, подобно на дебелъ облакъ, бѣха отстранили присжтствието на Светия Духъ. Но всрѣдъ злото детето Самуилъ остана вѣрно на небето и съ вестъта за осжждането на Илиевия домъ Самуилъ бѣ призванъ за пророкъ на Всевишния. „А словото Господне бѣ рѣдко въ онѣзи дни: явно видение нѣмаше. И въ онова време. . . викна Господъ Самуила.“ „Р. Р.“ стр. 581.

„Младежъта на нашето време може да стане въ очитѣ на Господа тѣй скжпа, както бѣше Самуилъ. Чрезъ вѣрно засвидетелствуване своята християнска правдивостъ тѣ могатъ да упражняватъ едно силно влияние въ дѣлото на рефор-

мацията. Отъ такива мъже се нуждаемъ ние въ това време. Господь има работа за всѣки едного отъ тѣхъ. Никога човѣцитѣ не сж достигнали по-голѣми резултати за Господа и човѣчеството, колкото могатъ да се постигнатъ въ нашиѣ дни отъ тѣзи, които ще бждатъ вѣрни на повѣрения имъ отъ Бога залогъ.“ — Сжщо тамъ, стр. 574.

Урокътъ :

1. Какво духовно състояние преобладаваше въ израиль, когато детето Самуилъ слугуваше въ храма? І Царе 3:1.

Забележка. — „Макаръ никакъ да не отговаряха на длъжността си, синоветѣ на Илия бѣха поставени като свещеници въ скинията, за да служатъ предъ Господа. . . , Грѣхътъ на младитѣ бѣше твърде голѣмъ предъ Господа. Тѣзи невѣрни свещеници престопаха Божия законъ и опозоряха светата служба чрезъ своитѣ порочни и ниски постѣпки; тѣ оскверняваха съ присѣтствието си Божията скиния. Мнозина отъ народа, изпълнени съ негодувание поради безбожнитѣ постѣпки на Офний и Финеесъ, престанаха да идватъ на опредѣленото за богослужение мѣсто. Така службата, която Богъ бѣше наредилъ, се презираше и небрежеше, понеже бѣше свързана съ грѣховетѣ на нечестиви човѣци. Онѣзи пъкъ, чиито сърдца бѣха наклонни къмъ злото, бѣха насърчени въ грѣха. Безбожие, развратъ и дори идолупоклонство преодолѣваха въ ужасенъ размѣръ.“ — Сжщо тамъ, стр. 576. 577.

„Явно видение нѣмаше“. Господь не говорѣше вече направо чрезъ своитѣ опредѣлени раби. Грѣхътъ бѣше ги отдѣлилъ отъ него. Грѣхътъ отдѣля както хора, така и народи отъ Бога.

2. Когато рано вечерътъ Илия спѣше и Самуилъ си бѣше легналъ да спи, кой повика Самуила? При кого отиде Самуилъ, мислейки, че той го вика? Какъвъ отговоръ получи? Стихове 2—5.

3. Какво се случи за втори път? Какво не знаеше още Самуилъ? Стихове 6, 7.

Забележка. — Самуилъ познаваше словото Божие, както го имаха израилянитѣ. Но той не бѣше запознатъ съ откровението Божие въ такъвъ прѣкъ начинъ, както то се даваше на пророцитѣ. Божиятъ викъ се повтори четири пѣти, защото явно бѣше, че забавянето на Самуиловия отговоръ не се дължеше на непокорство, тъй като всѣки пътъ той веднага отиваше при Илия, не знаейки, кой го е викалъ.

4. Когато Самуилъ бѣ повиканъ трети пътъ, какво съзна Илия? Какви наставления даде той? Стихове 8, 9.

5. При четвъртото повикване какво отговори Самуилъ? Какво каза Богъ, че ще стори въ израиль? Каква сѣдбоносна вестъ бѣше дадена на Самуила относно Илия и неговия домъ? Въ що се състоеше грѣхътъ на Илия? Стихове 10—14.

Забележка. — „Като свещеникъ и сѣдия на израиля, Илия бѣше отговоренъ за моралното и религиозно състояние на народа, а сѣщо и за характера на своитѣ синове. Той трѣбваше да се опита да ограничи злото най-първо чрезъ нѣжни мѣрки; ако това не успѣеше, той трѣбваше да подчини злото съ най-строгитѣ срдства. Илия си навлѣче Божието неодобрение, като не укоряваше грѣха и не постъпваше справедливо съ грѣшника. На него не можеше да се уповава, че ще запази израиля чистъ. Онѣзи, които иматъ твърде малко куражъ да укоряватъ злото, или които поради равнодушие или липса на интересъ не полагатъ сериозни усилия да очистятъ семейството или Божията църква, ще бждатъ държани отговорни за злото, което може да следва като резултатъ отъ тѣхното пренебрегване длъжността си. Ние сме тъкмо толкова отговорни за злинитѣ, които чрезъ родителски или духовенъ авторитетъ бихме могли да спремъ у другитѣ, както ако сами сме ги извършили.“ — Сѣщо тамъ, стр. 578.

6. Като получи вестъта, какво направи Са-

муилъ? Какво се страхуваше той да стори? Ситхъ 15.

7. Колко напълно предаде Самуилъ вестта на Илия, когато последниятъ поиска да я чуе? Какъвъ бѣше отговорътъ на Илия? Стихове 16—18.

Забележка.—Илия бѣше увѣренъ, че вестта предрича нѣкое голѣмо нещастие за него и неговия домъ. Той повика Самуила и му каза да му разкаже вѣрно всичко, което Господъ му е открилъ. Младежътъ послуша, и стариятъ мжжъ въ смирено подчинение се преклони предъ страшната присжда... Но Илия не откри плодовѣтъ на истинско покаяние. Той изповѣда вината си, но пропусна да се откаже отъ грѣха.“ Сжщо тамъ, стр. 582.

8. Какво се казва за Самуиловото отношение спрямо Бога? Какво бѣ показано скоро на цѣлия израиль? Какво започна да се явява отново чрезъ Самуила? Стихове 19—21, 1 последната частъ.

9. Когато израиль бѣ поразенъ отъ филистимцитѣ, какъвъ планъ последваха тѣ, за да победятъ? I Царе 4:2, 3.

10. Кой отиде съ ковчега въ израилевия станъ? Какъ бѣ посрещнатъ ковчегътъ? Какво влияние върху филистимцитѣ оказа пристигането на ковчега? Какъвъ лозунгъ си поставиха тѣ? Стихове 4—9.

Забележка. — „Израилянитѣ предприеха тази експедици, безъ да търсятъ съветъ отъ Господа, безъ съдействието на първосвещеникъ или пророкъ... Господъ не бѣше заповѣдалъ нито позволилъ, ковчегътъ да се занесе на бойното поле. Когато синоветѣ на Илия занесоха ковчега въ лагера, израилянитѣ се почувствуваха сигурни, че ще победятъ, и възкликнаха съ голѣмъ гласъ.“ — Сжщо тамъ, стр. 583.

„Какъ можеха да очакватъ тѣ, че ковчегътъ ще донесе благословение, когато Офний и Финеесъ бѣха хората, които го носѣха? Непонятно търпение на злото щѣше да бжде, ако ковчегътъ би донесълъ нѣкакъвъ успѣхъ на израиля, докато бѣше въ ржцетѣ на тѣзи безбожни хора.“ — Matthew Henry.

11. Колко голѣмо бѣ пораженіето на израилѣнитѣ въ борбата съ филистимцитѣ? Стихъ 10. Какво голѣмо нещастіе се случи? Кои бѣха убити? Стихъ 11.

Забележка. — Тридесетъ хиляди мъже бѣха повалени мъртви, ковчегътъ Божій бѣ плененъ, а двамата синове на Илия паднаха убити, когато се бориха да го защищаватъ. Така въ страницитѣ на исторіята бѣ останало едно свидетелство за всички бждещи родове, — че вината на Божия народъ не ще остане ненаказана. Колкото по-голѣмо е познанието на Божията воля, толкова по-голѣмъ е грѣхътъ на тѣзи, които не я изпълняватъ.“ — „Р. Р.“ стр. 583, 584.

12. Какво правѣше между това Илия? Кой дойде при него? Каква вѣстъ донесе той? Стихове 12—17.

13. Коя новина порази Илия най-много? Какъвъ бѣ резултатътъ? Стихъ 18.

Забележка. — Макарь Илия да нѣмаше моралната сила на характера да заповѣдва на дома си и на народа, той ценѣше много високо свещеническата служба и светилището. Загубата на това, което за него представляваше Божието присѣствие въ израиля, бѣше тъжниятъ край на единъ нещастенъ и невеселъ животъ. Старъ и отслабналъ, той падна възнакъ и умрѣ. Въ единъ день Божието предупреждение къмъ този слабъ баща и неговитѣ безпѣтни синове се изпълни.

14. Каква опитность направиха филистимцитѣ съ Божия ковчегъ? I Царе 5:2— 6.

15. Какви нещастия следваха присѣствието на ковчега въ мѣстата, кждето той бѣ занасянъ? Стихове 7—10.

16. Какво решиха да сторятъ филистимцитѣ? Стихове 11, 12.

17. Колко време бѣше Божиятъ ковчегъ между филистимцитѣ? I Царе 6:1.

18. Какъ бѣ повърнатъ ковчегътъ на израиля? Кжде бѣ поставень той? Стихове 2—14; 7:1. 2.

Забележка. — „Съ голѣма радость жителитѣ на Кириатиаримъ посрещнаха светия ковчегъ. Тѣ знаеха, че той бѣше залогътъ за Божията благодать къмъ послушнитѣ и върнитѣ. Съ тържествена радость тѣ го внесоха въ свой градъ и го сложиха въ дома на Авинадава, единъ левитъ. Този мъжъ опредѣли сина си Елеазара да пази ковчегъ, и той остана тамъ много години.“ — Сжщо тамъ, стр. 591.

Точки за размишление :

1. Дали се грижа да възпитамя моитѣ деца за Господа, както той изисква, или се страхувамъ да поправа тѣхнитѣ грѣшки?

2. Ако Господъ говори къмъ сърдцето ми, прѣко или косвено, слушамъ ли азъ?

3. Какъвъ видъ религия имамъ — сърдечна религия, или само религия по име, както израилевата?

4. Кое нѣщо причинява личното поражение въ борбата съ грѣха?

13 урокъ — 29 мартъ 1930 г.

Израиль иска единъ царь.

Златенъ стихъ : I Царе 8 : 7.

Въведение: „Управлението на израиля се ръководѣше въ името и авторитета на Господа. Дѣлото на Мойсея, на седемдесетѣ старейшини, на управницитѣ и сждитѣ бѣше да прилагатъ законитѣ, които Господъ бѣше далъ; тѣ нѣмаха никакъвъ авторитетъ да издаватъ закони за народа. Това бѣше и продължаваше да бжде състоянието на израилевото сжществуване като народъ... Когато израилянитѣ се установиха въ Ханаанъ, тѣ признаваха принципитѣ на божественото господство, и народътъ благоуспѣваше. Но нараства-

нето на населението и сношението съ другитѣ народи внесе една промѣна. Народътъ си присвои много отъ обичаитѣ на езическитѣ съседи и пожертвува до голѣма степенъ собствения си особенъ, светъ характеръ. Постепенно тѣ изгубиха почитание предъ Господа и престанаха да ценятъ честта, че сж неговъ избранъ народъ. Привлѣчени отъ великолепието и блѣсъка на езическитѣ монарси, тѣ се наситиха отъ собствената си простота. . . Като престанаха да се покоряватъ на Божия законъ, тѣ копнѣеха да бждатъ освободени отъ господството на божествения имъ владѣтель. Желанието за монархия се разпространи по цѣлия израиль.“ — „Р. Р.“ стр. 603.

Урокътъ.

1. Кои хора постави стариятъ вече Самуилъ за сждии на Израиля? Кой пжтъ бѣха избрали си новетѣ му? Като извинение за искане на какво из-ползваха старейшинитѣ злината на Самуиловитѣ синове? I Царе 8:1—5.

Забележка. — „Самуилъ избра синоветѣ си за тази длъжностъ съ пълното съгласие на народа; но синоветѣ не се показаха достойни за избора на баща си. Чрезъ Мойсея Господъ бѣше далъ специални наставления на народа си, щото владѣтелитѣ въ израиля да сждятъ справедливо, да постѣпватъ справедливо съ вдовицитѣ и сирачетата и да не приематъ никакви подкупи . . . Синоветѣ на пророка не внимаваха на предписанията, които той искаше да запечата въ умоветѣ имъ. Тѣ не подражаваха чистия несреблюбивъ животъ на баща си. Предупреждението, дадено на Илия, не бѣ упражнило върху Самуила онова влияние, което трѣбваше да упражни. До известна степенъ той бѣше твърде небреженъ къмъ своитѣ синове, и следствията отъ това се показаха въ тѣхния характеръ и животъ.“ — „Р. Р.“, стр. 604.

2. Какъ прие Самуилъ тѣхната молба? При кого отиде той? Кого въ действителностъ отхвърляше израиль? Какво трѣбваше да покаже Самуилъ на израиля? Стихове 6—9.

Забележка. — „Недостатъците между народа не бѣха разказвани на Самуила. Ако Самуилъ знаеше елитъ дѣла на своите синове, той щѣше да ги отстрани веднага; но молителите не искаха това. Самуилъ видѣ, че истинскиятъ имъ мотивъ бѣше раздоръ и гордостъ, и че тѣхното искане бѣше следствие на едно добре обмислено, намѣрение. Никакво оплакване не бѣше направено срещу Самуила. Всички признаваха справедливостта и мъдростта на неговата служба; но остарѣлиятъ пророкъ погледна намолитвата на народа като на единъ укоръ за самия него и едно прѣко усилие да го отстранятъ. Той не изказа своите чувства; не произнесе никакъвъ упрѣкъ, а поднесе работата въ молитва предъ Господа, и искаше съветъ само отъ него.“ — Сжщо тамъ, стр. 604, 605.

8. Като описваше обичая на царя, какво каза Самуилъ, че царьтъ ще прави съ синовете и дѣщерите на народа? Какви щѣха да станатъ тѣ? Стихове 11—17.

4. Когато ще викатъ отъ многото бремена, какво не ще стори Господь? Какъвъ изборъ направиха тѣ? Защо искаха това? Стихове 18—20.

Забележка. — Пророкътъ бѣше наставень да не скърби за поведението на народа. Тѣ не бѣха показали непочитание къмъ него, но къмъ Божия авторитетъ, който бѣше опредѣлилъ водителите на неговия народъ. Тѣзи, които презиратъ и отхвърлятъ вѣрния Божий слуга, показватъ непочитание не само къмъ човѣка, но и къмъ Господаря, който го испраща. Божиите думи, неговите предупреждения и съвети бѣха, които израилтяните отхвърляха; неговиятъ авторитетъ бѣше, който тѣ презираха . . . Когато хората избераатъ да следватъ собствения си пѣтъ, безъ да търсятъ съветъ отъ Бога, или действуватъ противъ неговата открита воля, Богъ често изпълнява тѣхната воля, за да могатъ чрезъ горчивите опитности, които ще последватъ, да съзнаятъ глупостта си и да се разкаятъ за грѣха си. Човѣшката гордостъ и мъдростъ сж опасни водители. Онова,

което сърдцето желае противно на Божията воля, въ края ще се покаже по-скоро като проклятие, отколкото като благословия.“ — Сжщо тамъ, стр. 605, 606.

5. Когато Самуилъ отиде отново при Бога, какво наставление получи той? Каква заповѣдъ даде той на народа? Стихове 21, 22.

6. Какъ е описанъ Саулъ, синътъ на Киса? Съ каква задача го изпрати баща му? Когато нѣмаше успѣхъ, що реши Саулъ? I Царе 9:1—5.

Забележка. — „Съ благородно и достойно поведение, въ разцвѣта на живота си, добре развитъ и високъ, Саулъ изглеждаше като роденъ да заповѣдва. Но съ тази външна привлѣкателностъ, Саулъ бѣше лишенъ отъ онѣзи висши качества, които съставляватъ истинската мъдростъ. Той не се бѣ научилъ отъ младостъ да контролира своитѣ буйни, силни страсти; той никога не чувствуваше подновяващата сила на божествената благодать.“ „Р. Р.“ стр. 608.

7. Какво предложи слугата? Кжде се намираще пророкътъ? Стихове 6—14.

8. Кой бѣше говорилъ на Самуила преди тѣхното пристигане? Каква вестъ получи Самуилъ отъ Господа? Стихове 15, 16.

9. Когато Саулъ се яви, каква друга вестъ получи Самуилъ отъ Господа? Какво узна Саулъ за своето бждеще? Стихове 17—21.

10. Какви приготовления направи Самуилъ на идущия день, когато Саулъ се готвѣше да се върне? Каква важна церемония извърши той надъ Саула? Какво каза той на Саула при раздѣлата? Стихове 25—27; 10:1, 2.

11. Кого щѣше да срещне Саулъ до джба Таворъ? Кого щѣше да срещне на Божия хълмъ? Що щѣше да дойде надъ него? Какво трѣбваше да прави той тогава? Стихове 3—7.

Забележка. — „Като доказателство, че всичко бѣ извършено чрезъ божественъ авторитетъ, Самуилъ му

предрече съб^ига, които щѣха да се случатъ по пжтя му къмъ дома и увѣр^аула, че Духътъ Господень ще го направи способенъ з^а овѣренати му служба.“ Сжщо тамъ, стр. 610.

12. Де трѣбваше да отиде Саулъ и да чака Самуила когато се изпълниха пророкуванитѣ отъ Самуила аща, какво започна да казва народътъ? Стихове — 13.

Зележка. — „Когато Саулъ се съедини съ про-роцитѣ тѣхното богослужение, Светиятъ Духъ извърши въ него гома промѣна . . . Планътъ на спасението, който по-рано мизглеждаше тъменъ и несигурень, сега му стана ясенъ. осподъ надари Саула съ куражъ и мждростъ за вис-шето / призвание. Той му разкри източника на силата и милостта и просвѣтили разбирането му относно божествени-тѣ исквания и неговата собствена длъжностъ.“ — Сжщо тамъ стр. 610. 611.

13. Когато Сауловиятъ чичо попита племеника си за отсѣтствието му, какво отговори той? Какво пемълча той? Стихове 14—16.

14. Кого събра Самуилъ при Масфа? Що имъ аза? На кой родъ и семейство се падна жребieto а избора на царь? Стихове 17—21.

15. Съ какво се отличаваеше Саулъ, когато се яви между народа? Стихове 22, 23.

16. Съ кои думи представи Самуилъ Саула на народа? Какво отговориха тѣ? Какви наставления даде Самуилъ? Стихове 24, 25.

17. Кжде отиде следъ това Саулъ? Кои го придружаваха? Какъ се държаха нѣкои? Сти-хове 26. 27.

Забележка. — „Когато по-голѣмата частъ отъ на-рода бѣ готова да признае Саула като царь, имаше и една голѣма опозиционна партия. Избирането на царь отъ Вени-амина, най-малкото Израилево племе, и презирането на дветѣ най-голѣми и мощни племена, Юда и Ефремъ, бѣше едно унижение, което тѣ не можеха да понесатъ. . . При това

положение на нѣщата Саулъ не виждаше за по-добра да
заеме царското достоинство. Оставяйки Самуила да ръководи
управлението, както по-рано, той се върна въ Га-Група
силни мъже, виждайки Божието опредѣление въ неговия
изборъ, решиха да го подирепятъ. Тѣ го придружа по-
пжтя. Но Саулъ не направи никакво усилие да заеме пра-
вото си надъ трона съ насилие.“ — „Р. Р.“ стр. 6 614.

18. При кои обстоятелства пое Саулъ ръководството на израиля? Какъ показа той великодуш-
ные къмъ гѣзи, които му се противопоставя? —
1 Царе 11.

Забележка. — „Бързината и храбростта на Саул,
както и способността за ръководство, показана въ успеш-
ното командване на такава голѣма войска, бѣха качества,
които израилевиятъ народъ желаше за царя си, за да му по-
мощатъ да се сравняватъ съ другитѣ народи. Сега тѣ го по-
срѣдиха като тѣхенъ царъ, приписвайки победата на човѣшката
сила, и забравяйки, че безъ Божието специално благосло-
вление всичкитѣ имъ старания щѣха да бждатъ напразно.
Въ своя ентузиазъмъ нѣкои възнамѣряваха да убиятъ тѣзи,
които отначало отказваха да признаятъ авторитета на Саула. . .
Тукъ Саулъ даде доказателство за промѣната, която бѣше
станала въ неговия характеръ. Въмѣсто да приеме честта за
себе си, той даде хвала Богу. Въмѣсто да покаже желание
за отмъщение, той откри духъ на съжаление и прошение.
Това е едно непогрѣшимо доказателство, че Божията благо-
датъ живѣеше въ сърдцето му.“ Сжщо тамъ, стр. 615.

Точки за размишление:

1. Въмѣсто да се опитвамъ да бжда „като свѣта“,
какъвъ трѣбва да бжде моятъ стремежъ?

2. На що се радвамъ азъ: на Божието ръко-
водство, или на силата на уголѣмяващето се число
и влияние?

3. На кого приписвамъ победата на Божието дѣло?

4. Подкрепямъ ли избранитѣ Божии, или имамъ лични амбиции за себе си или за другитѣ?

„По-блажено е да дава човѣкъ, отколко-
то да приема.“ Деян. 20 : 35.

Днешнитѣ дарби отиватъ за дѣлото на
Филипинитѣ и Манджурия.